9 JEAN DE LA HIRE 5 Lei

Cei trei cercetaşi

AVENTURI EXTRAORDINARE

CERCURILE DE FOC

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

DIN CEI TREI CERCETAŞI AU APARUT PANA ACUM:

No. 1. LA VOIA INTÂMPLĂRII
No. 2. BRAŢ DE SÂNGE
No. 3. ŢARA GROAZEI
No. 4. BOTURILE ROŞII
No. 5. LUPTA DELA KASBA
No. 6. CECUL DE 5 MILIOANE
No. 7. REBELII IN ŢARA APAŞILOR
No. 8. MISTERUL LACULUI SACRU

PENTRU CERCETAŞII DIN ROMÂNIA

In dorinţa de a satisface cât mai complet cererile organizaţiilor de cercetaşi, facem cunoscut că rezervăm această pagină pentru ştirile cercetăşeşti.

Rugăm pe domnii comandanţi ai cohortelor să trimită la „Universul" pe adresa **„Cei 3 Cercetaşi"** ştirile ce cred necesar a se publica.

Ele trebuesc alcătuite în fraze cât mai scurte.

Când va fi loc, vom publica şi fotografii. Pentru aceasta îi rugăm să ne trimită fotografiile organizaţiilor respective pe care noi le vom publica pe rând fie săptămânal fie în supliment.

La CEI TREI CERCETAŞI se pot face şi abonamente în felul următor:

Pentru	10	numere	45	lei
„	20	„	80	„
„	30	„	120	„

Costul abonamentelor se trimite sau prin mandat poştal, sau se achită la ghişeele ziarului Universul.

CERCURILE DE FOC

CAPITOLUL I.

Un plan formidabil

In seara de 14 August, la New-York, în vastul cabinet de lucru din palatul celebrului miliardar Carnegie, cinci bărbați, sau mai bine zis doi bărbați și trei băeți erau strânși în jurul unei imense hărți geografice întinse pe o masă.

Cei doi bărbați erau Carnegie și detectivul John Rock. Cei trei băeți erau Raimond Balsan, Marius Colombo și Jan Maria Callega, zis Jan Bart, cei trei cercetași din Italia, cari câștigaseră premiul Carnegie de cinci milioane de franci trecând Atlanticul cu aeroplanul, după mii de peripeții și de aventuri.

Harta asupra căreia stau aplecați era un planisfer, reprezentând întregul pământ.

— De vreme ce ați hotărît să faceți înconjurul pământului, zise Carnegie, fără a vă fixa nici o limită de timp, nu trebue să vă preocupați de mijloacele de comunicație întrebuințate în general de toți acei cari au făcut pân'acum în conjurul lumii după un plan stabilit.

— Cu atât mai mult, zise cercetașul Raimond, cu cât avem aeroplanul nostru.

— Și că vom putea întrebuința, după capriciul nostru, zise Marius, căi ferate, automobile, transatlantice, cai, bărci cu pânze, bărci cu motor, elefanți, cămile.

— Și chiar și picioarele noastre, încheiă Jan Bart, râzând.

— Toate astea sunt exacte, întrerupse detectivul John Rock. Unicul lucru de care trebuie să ne preocupăm, stabilind itinerariul, e de a întâlni în călătorie țări, unde se pot vâna fiare sălbatice, țări de explorare și de războaie coloniale, tări încă barbare și sălbatice.

— Țări de aventuri, cu alte cuvinte! Și să nu uităm adăogă Raimond, că trebuie mai întâi de toate să răspundem la invitația pe care ne-a făcut-o căpitanul Robecchi.

— Ce invitație? întrebă Carnegie.

— Adevărat! zise Raimond. Am uitat să vă arăt radiotelegrama pe care am primit-o mai adineaori... Citiți!

Și Raimond Balsan întinse lui Carnegie o hârtie galbenă din acele pe care se scriu radiogramele.

Carnegie ceti:

Căpitanul Robecchi, Asmara, lui Raimond Balsan la d. Carnegie, New-York.

„Am fost desemnat să mă duc să pedepsesc triburile de pirați din Africa Centrală. Aflu prin telegramă din Roma că Marius, Jan Bart și d-ta ați terminat peripețiile trecerii Atlanticului. Deci, sunteți liberi. Vă invit, dacă vă mai plac aventurile, să luați parte la expediția mea. Voi pleca dela Asmara cu un batalion de infanteriști la 25 August. Aveți tot timpul spre a veni dela New-York la Eritrea cu aeroplanul. Aș fi fericit să fac pe cei trei cercetași din Itaila să ia parte la cuceririle italiene. Salutări cordiale tuturor. Răspundeți prin radiotelegrafie".

— Și ai răspuns? întrebă Carnegie după ce ceti.

— Am răspuns zise Raimond.

— Cum?

— Astfel: „Vom căuta să fim la Asmara la 25 August".

Și bravul băiat adăogă:

— Înțelegeți că nu putem lăsa să ne scape ocazia de a face plăcere căpitanului Robecchi, care ne-a primit atât de prietenește la Mogadiscio când am trecut din Somalia, unde se găsea atunci.

— Și-apoi, mii de pipe! exclamă Marius, cu un fulger în privire. E un mic război în toată forma la care ne invită căpitanul!

— Natural! aprobă Jan Bart cu calmul lui obișnuit.

— Eu sper, reluă Raimond, că John Rock nu se va opune să lupte împreună cu noi împotriva unui trib de pirați și poate chiar de antropofagi.

— Desigur! răspunse, simplu John Rock.

Rămâne bine înțeles că vă voi însoți în călătoria voastră în jurul lumii, în calitate de interpret, de oarece cunosc vre-o douăsprezece limbi, printre care araba, turca și industana... Vă voi însoți fără nici o sovăire. D-ta vei fi șeful expediției, dragă Raimond. Nu vei avea deci, decât să-mi comanzi și eu mă voi supune.

Carnegie zâmbi puțin cam mirat. Nu se obișnuise încă

să vadă pe celebrul detectiv, John Rock, care avea peste treizeci de ani, supunându-se cu umilință cercetașului Raimond, care avea jumătate din vârsta lui.

E drept, că trecerea Atlanticului și toate aventurile prin care trecuseră, înconjuraseră pe cei trei cercetași cu o faimă universală și cum Raimond era de drept șeful celor trei cercetași, oricine ar fi vrut să trăiască la un loc cu ei trebuia să recunoască pe Raimond drept cap; altminteri n'ar fi putut fi nici un fel de asociație între cei trei tineri italieni și vreun străin oarecare.

Afară de asta, John Rock, care luase parte activă la ultimele aventuri ale celor trei cercetași, putuse aprecia și calitățile sale de inițiativă, de comandă, și de autoritate.

Și-apoi, Raimond nu lua nici o hotărîre, fără a fi discutat mai întâi cu camarazii săi Marius și Jan Bart, și autoritatea lui Raimond nu era decât expresia voinței reflexe a nedespărțitei treimi formată dela plecarea din Roma de cei trei cercetași.

— Bine ! zise Carnegie.

Și arătând cu degetul pe hartă, continuă :

— Primul intinerar al călătoriei voastre de aventuri, de explorări și de vânători, îmi pare deci stabilit de acum prin obligația ce v'ați luat de a vă duce mai întâi la Asmara.

— Să vedem ! ziseră cei trei cercetași. Și din nou se aplecară toți deasupra hărții.

— E de prisos zise Carnegie, să mai treceți Atlanticul în toată lărgimea, mai bine să procedați prin etape mai scurte. Călătoria va fi astfel mai puțin primejdioasă.

— Tocmai ! mii de pipe ! strigă Marius.

— Deci, plecați de la New-York cu aeroplanul și aterizați după aceia la San Domingo, în insula Haïti din Antile.

— Așteptați, zise Jan Bart. Să însemn distanțele și durata zborurilor.

Dela New-York la Haïti 3000 kilometri; a 200 kilometri pe oră, 25 ore de zbor; notez : 15.

— Ceeace vă va lua toată ziua de mâine zise Carnegie.

Petreceți noaptea la San Domingo și plecați a doua zi, 10 August, la Caienna, în Guiana franceză.

— 2500 chilometri: 12 ore, 30 minute.

— Veți dormi la Caienna și vă veți odihni o zi. La 18 plecați spre una din insulele Capului Verde, S. Vincenzo, sau Sant Antonio, sau Santiago.

— De la 2200—2400 chilometri: 11 sau 12 ore.

— Petreceți noaptea acolo. La 19 după amiazi veți putea zbura până la Capul Verde, în Senegambia, unde vă veți odihni spre a vă pregăti pentru lungul parcurs de a doua zi;

și veți putea să vă completați și cantitatea de benzină trebuincioasă.

— 600 sau 800 chilometri; 3 sau 4 ore.

— La 20, des de dimineață, veți zbura pedeasupra regiunilor de pe coastă până în nordul Guineei, unde veți putea ateriza la Ibadan.

— 2400 chilometri : 12 ore.

— La 21 repaos. La 22 dela Ibadan la Fascioda, pe Nilul Alb...

— 3100 ; 15 ore și jumătate.

— Ultima etapă la Fascioda, unde vă sfătuesc să vă repauzați, în vederea celor ce vă a ștеaptă la Massana. Iar la 24 puteți iarăși porni spre Asmara.

— Aproximativ 1000 chilometri : 5 ore.

— După cum vedeți, veți sosi la timp și bine odihniți la data fixată de căpitanul Robecchi.

— Foarte bine ! aprobă Raimond. Și pe urmă ?

— Când pe urmă ? întrebă Carnegie.

— După ce vom fi terminat expediția căpitanului Robecchi.

— Da, adăogă Jan Bart, când vom face cu adevărat în conjurul lumii.

— Ei bine, puteți continua în zona Ecuatorului. Veți merge în zig-zag spre nord și spre sud, între tropicul Cancerului și tropicul Capricornului. Vedeți ce ciudat e. Intre tropice se găsesc regiunile cele mai favorabile aventurilor extraordinare.

In expediția voastră colonială veți pătrunde în inima Africei, nu veți avea decât să mergeți mai departe în Somalia franceză, să străbateți țara numită Galla, platoul Samburo, să ajungeți la lacul Rodolfo...

— Bine ! bine ! întrerupse Marius, cu obicinuita lui vioiciune. Noi nu cerem altceva decât să vedem păduri virgine, elefanți, lei, renoceri, pantere, maimuțe și cât mai multe din toate.

— Și apoi, urmă miliardarul : Dacă vreți să eșiți din Africa în Oceanul indian, aveți, succesiv, India, la Ceylon, cu obiceiurile sale ciudate, cu populațiile pe care foametea le distruge uneori aproape complet, cu peisagiile minunate și rajahii fastuoși și bizari ; Java și Sumatra cu junglele nepătrunse, cu tigri, șerpi și indienii din teribila sectă a strangulatorilor ; Siamul și Indochina cu revoltele latente și continue și bandele ei sângeroase ; Noua Guinee în parte necunoscută, cu indigenii absolut sălbatici și dintre cari unii n'au văzut niciodată un alb; Australia cu briganzii ei, cari atacă la drumul mare, cu căutătorii de aur, cu vânătorii de

nventuri, cu vastele deșerturi și spaima misterioasă a unor din regiunile sale.

— Bun ! minunat ! murmură Raimond, fascinat.

— Dar toată imensitatea Oceanului Pacific ? exclamă Carnegie cu entusiasm. Nenumăratele insule ale Polineziei atât de stranii și cu populațiile lor atât de deosebite între ele prin obiceiuri și carcter deși sunt toate de aceeași rassă ! Insulele Samoa și Fidji, Tahiti, Marchize și magnifica insulă a Paștelui cu idolii gigantici și superbele ruine.

— Magnific ! magnific ! pe Cristofor Columb ! murmură Jan Bart.

— Și iată-vă iarăși în America, de data asta în America de sud, singura în care se mai găsesc încă regiuni neexplorate. Acolo veți ești din linia trasă la sud de Tropicul Capricornului. Veți parcurge teritoriile republicii Argentinei, cu ovăpăiații săi gauchos, cu pampasurile și triburile sale de indieni comanci, încă sălbatici, fără a mai socoti, în centrul Braziliei pădurile Amazonului de sus, furnicând de tot soiul de animale și de indieni de rassă necunoscută pe care nici o expediție nu le-a vizitat până azi.

Ne mai uitându-se la hartă și ridicându-se, exclamă cu părere de rău :

— A ! dac'așș fi tânăr ! cum v'aș urma, fericiți cercetași !

Voi sunteți tineri ! aveți atâția ani înaintea voastră ca să cutreerați lumea, cu carabina pe umăr și revolverul la brâu, sfidând pericolele naturii, ale bestiilor și ale oamenilor, netemându-vă de moarte și privind-o în față... atâția ani spre a vedea lucruri noui, stranii, necunoscute lumii civilizate... atâția ani de superbe aventuri ! A ! cum așș da cu bucurie tot ceeace posed ca să pot trăi împreună cu voi !

Carnegie tăcu. Și pe când cercetașii și detectivul îl priveau cu respect adânc, mișcați de cuvintele sale, el strânse încet harta, ca și când n'ar mai fi vrut să vadă acea lume în parte neexplorată și pe care acum, fiind prea bătrân, n'o mai putea străbate în călăt orii aventuroase. Apoi, ridicând capul și arătând un obraz care redevenise iarăși nepăsător, privi pe Raimond :

- Vreți să plecați mâine ? întrebă el.

— Da ! răspunse, hotărît, cercetașul.

— Totul e gata ?

— Totul. Aeroplanul, armele, munițiile, proviziile...

— Foarte bine ! Cât pentru mine, mâine, deși e sărbătoare, voi începe să lucrez. In toate orașele civilizate care se găsesc în jurul pământului în jurul liniei ideale trase de cele două tropice, băncile vor fi vestite. Indată ce vor fi asigurați de identitatea voastră, vă vor vărsa sumele ce veți

cere până la concurența sumei de cinci milioane. Astfel nu veți duce niciodată lipsă de bani în orice parte a lumii vă veți găsi. Afară de aceasta voi telegrafia la San Domingo la Caiena și la Capul Verde ca să vă aștepte în serile de 15, 16 și 18 August. Fiind noapte, când veți ateriza autoritățile vor pune să se aprindă focuri mari pe terenul de aterizat. In rezumat, se vor lua toate precauțiunile, pentruca ce puțin, de aci la Capul Verde să întâmpinați cât mai puține riscuri.

După asta, ei bine după asta, prieteni, veți fi în voia lui Dumnezeu și va trebui să vă bizuiți pe inteligența și pe curajul vostru!

Și cu aceste cuvinte grave, Carnegie eși repede spre a scăpa de mulțumirile celor trei cercetași.

CAPITOLUL II.

15.000 kilometri cu aeroplanul

Șapte zboruri de 15.000 kilometri în total iată ce fu călătoria în șapte etape dela New-York la Massaua, prin Antile, Guiana, Atlantic și Africa superioară. Dar minunatul aeroplan al celor trei cercetași putea să riște fără pericol un drum atât de lung.

Era un hidroavion, numit *Aeroc* cu un motor de model nou, inventat de tatăl lui Raimond, Petre Balsan și putea face peste 50 ore cu o viteză de 200 chilometri fără să fie nevoit să ia benzină.

In orice caz, cercetașii hotărîseră, ca la Capul Verde să mai ia benzină spre a pune la loc cantitatea consumată.

La S. Domingo, la Caiena, la Santiago, la Capul Verde în Senegambia erau așteptați de autorități și de populație. Nenumărate aclamări, dar, din fericire, nici sărbători nici banchete, astfel că se putură odihni și pleca apoi la ora fixată.

Zburară pe deasupra coastei occidentale a Africei de nord, întârziind mai mult decât prevăzuseră spre a admira frumusețile peisagiilor exotice atât de variate de pe coasta de ivoriu și coasta de azur.

Sosiră noaptea la Ibadan și aterizară într'o regiune pustie, la nordul orașului, unde-și pregătiră masa de seară cu câteva dintre ultimele cutii de conserve aduse de la New-York.

Marius, care era bucătarul expediției, prepară un fel de mâncare pe care John Rock o apreciă în deosebi.

A doua zi zburară deasupra ținuturilor Sudanului atât de rodnice mulțumită numeroaselor cursuri de apă și be

gate în păduri și ajunseră spre nord până la Fascioda unde aterizară ca să petreacă noaptea.

Aci fură bine primiți de autoritățile engleze și se repauzară o zi întreagă.

Și, însfârșit, la 25 August, după 5 ore de zbor, la patru după amiază, aterizară în marea curte a cazărmii din Asmara.

— Ah! vă așteptam! strigă căpitanul Rebecchi, când îi văzu sosind și îi îmbrățișă, mișcat, pe câteși trei.

— Ne așteptați? Cred și eu! exclamă Marius râzând.

— Ce e drept, nu tocmai azi. Dar alatăeri, ieri, azi și mâine. De când am primit radiotelegrama voastră am făcut tot felul de calcule. De trei nopți aproape nu dorm, așteptând mereu s'aud strigătele soldaților cari v'au zărit.

Făcu o pauză și privi pe John Rock, pe care de emoție nici nu-l văzuse la început.

— Dar, sunteți patru?

— Da! răspunse Raimond. Domnule căpitan vă prezint pe d. John Rock, detectiv american, care a luat parte la ultimele noastre aventuri din America și care va fi tovarășul și interpretul nostru în timpul călătoriei noastre în jurul pământului. I-am vorbit adesea de d-v. d-le căpitan, și știe cum ne-ați primit când am fost la Mogadiscio...

— Fiți bine venit în Eritrea! zise Robecchi, întinzând mâna lui John Rock. Vine și dânsul cu noi?

— Da, domnule căpitan, zise John Rock dacă'mi permiteți.

— Desigur, sunt chiar prea fericit.

Intre timp o mulțime de soldați cu soțiile și copiii lor absolut goi eșiseră de prin clădirile ce înconjurau vasta curte.

Și toți aclamară pe cei trei cercetași, pe când căpitanul îi conducea în sala de raport, unde îi aștepta colonelul Ferandi, comandantul postului.

Raimond, Marius și Jan Bart povestiră în câteva cuvinte aventurile lor din America și începură să vorbească despre noua expediție.

După o oră de discuție, toți scoborâră în curte, unde-i așteptau reprezentanții autorităților, care alergaseră să le strângă mâna, îndată ce auziseră de sosirea lor.

Apoi, aeroplanul fu dus într'un hangar închis unde zi și noapte un soldat avea să stea de pază în fața ușii cu arma la umăr.

Cei trei cercetași și John Rock fură, însfârșit, conduși în camera, în care aveau să petreacă două nopți, înainte de a

CAPITOLUL al III-lea

Un raid militar african

Deșteptându-se în dimineața zilei de 25 August, cei trei cercetași și John Rock avură senzația că începeau o nouă perioadă a vieții lor.

Ei lăsau la Asmara acel aeroplan care-i făcuse să câștige o avere atât de mare. Și acel aeroplan era trecutul lor; sperau să se înapoieze într'o zi spre a-l lua, dar când ?

Aceasta depindea de evenimente și cei patru călători erau decișî să nu piardă nimic din aventurile pe care aveau să le întâlnească 'n cale.

Liberi și stăpâni pe timpul lor, nefiind constrânși la nici o îndatorire specială ei nu aveau să se supuie nici unui fel de obligație. Intr'un anumit sens aeroplanul era o legătură căci îi obliga (din pricina aprovizionării cu benzină și a eventualelor accidente ce trebuiau prevăzute) să nu se depărteze prea mult de orașele civilizate, singurele, unde se găsește benzină, uleiul și unsoarea necesare existenței unui aeroplan.

Se liberau deci de această legătură, nu pentru totdeauna, ci pentru un timp oarecare.

De aci înainte aveau să uzeze de diferitele mijloace de locomoțiune oferite de împrejurări, și în special de picioarele lor, căci în regiunile sălbatice unde intenționau să pătrundă acesta era singurul mijloc de locomoțiune de care se puteau folosi. Toate aceste perspective le dădeau în dimineața aceea impresia unei vieți noui.

Se îmbrăcară: cercetașii cu uniforma lor obișnuită la care adăogară un mare voal de muselină albă înfășurat în jurul pălăriei; John Rock ca ofițerii coloniali englezi cu ghete solide, moletiere și cască. Își luară și câte o manta impermeabilă cu glugă pe care o făcură sul și o puseră în bandulieră.

Se înarmară cu câte o carabină cu repetiție și cu gloanțe explozibile, câte un *browning* de calibru mare, câte o secure și o mică ba ionetă. Echipamentul fu completat cu o raniță în care aveau rufărie de schimb și diverse lucruri indispensabile în voiaj ; și în sfârșit, câte o sticluță pentru băut și cartușiere pline.

Astfel îmbrăcați și înarmați scoborîră în curtea cazărmii. Toată garnizoana din Azmara era adunată. La mijloc, coloana de expediție de două sute de soldați comandată de căpitanul Robecchi și de doi locotenenți mai maturi, oțeliți în viața războinică a coloniilor, defila în fața căpitanului Robecchi.

Două minute după aceea, coloana, având în frunte pe cei trei cercetași și pe John Rock, pe căpitan și pe locotenenți ieși din cazarmă, străbătu o parte din localitate în aclama-

lule populației, îndreptându-se spre calea ferată Asmara-Keren-Kartum.

Itinerarul expediției fusese modificat.

Tribul ale cărui bande atacaseră granița occidentală a coloniei italiene Eritrea venea din regiunea Senuar-ului, la nord de țara Seilluchi-lor.

La Kartum trupele se îmbarcară în piroge spre a scobori cursul Nilului albastru pe o distanță de vreo 500 chilometri.

Fu un adevărat raid, căci trebuiau să meargă cu maximum de viteză mai înainte ca tribul prădătorilor să fi fost vestit de vreun indigen întâlnit în cale.

Astfel, făcând cu schimbul pentru a vâsli pe apă și pentru a transporta pirogele pe mal, când cursul apei nu era navigabil, din pricina rapidității cataractelor, izbutiră să înainteze cu repeziciune, ziua și noaptea.

După două săptămâni, după ce părăsiră cursul fluviului și pirogele, trebuiră să meargă pe jos până la sediul tribului sălbatec, care masacrase, postul militar de la graniță, mâncând apoi corpul celor uciși; acesta era un vechi obicei al popoarelor primitive, care credeau astfel că-și apropriază virtuțile militare ale inamicilor, dar care s'a pierdut în majoritatea triburilor, în bună parte civilizate.

Unul singur din acei nenorociți reușise să fugă, ajungând după groaznice peripeții în garnizoana sa, unde povestise episoade oribile. Distanța dintre fluviu și sat fu străbătută în două zile.

Raidul militar era terminat. Acum avea să înceapă, poate, dramatica acțiune războinică.

CAPITOLUL IV

Consiliul de război

Căpitanul Robecchi cunoștea ținutul. Venind cu opt luni în urmă ca să organizeze postul distrus de la frontieră, pătrunsese mult în interiorul acelei regiuni, în scop de a o explora.

El își opri oamenii în mijlocul unei pădurici de palmieri unde ajunseseră pe înserate. Satul era la o depărtare de trei chilometri, în plină pădure, la extremitatea adevăratei păduri virgine.

Soldații ridicară corturile printre arbori, la lumina lunei și făcând cât mai puțin zgomot. Nu trebuia să trădeze prezența unei coloane de expediție.

După ce părăsiseră Nilul nu mai întâlniseră de cât trei indigeni, pe care-i și luaseră prizonieri, ca să nu se ducă să dea alarma celorlalți din trib

Luară masa și după aceea, soldații se înfășurară în mantalele lor și se culcară sub corturi. Singuri, în marginea pădurii, oamenii de sentinelă veghiau, ascunși îndărătul trunchiilor de arbori. Singuri ? Nu ! Căci, în fața unui cort suficient luminat de lumina lunii câțiva oameni țineau consiliu cu voce înăbușită. Acești oameni erau căpitanul Robecchi și cei doi locotenenți : Bini și Molinari.

— Intenția mea, spunea căpitanul, e să evit pe cât posibil o luptă, care ar avea o enormă repercusiune în tot ținutul și ar răscula și celelalte triburi vecine.

— Atunci, care va fi pedeapsa pentru măcelărirea postului nostru militar, întrebă locotenentul Bini.

— Executarea provocatorilor! răspunse căpitanul.

— Dar, cum veți putea să-i recunoașteți ? întrebă la rândul său locotenentul Molinari.

— Iată planul meu: mâine, în zori, mă voi duce în sat. Dacă tribul e guvernat de același șef care era acum opt luni, îl cunosc și voi vorbi cu dânsul. Dacă e alt șef, voi întreba de cei vechi, ca să intru în vorbă...

— Riscați să fiți asasinat pe loc, zise locotenentul Bini.

— Nu cred ! replică căpitanul. Sennaresi trebuie să-și închipuie că n'am venit pân'aci singur, ci că sunt însoțit de o puternică escortă. Teama de represalii îi va face să fie prudenți și le va înăbuși instinctele feroce.

— E probabil, aprobă Molinari.

— Atunci, voi cere ca provocatorii ultimului atac să-mi fie predați și vom vedea...

— Și dacă refuză ?

— In cazul ăsta vom recurge la forță și vom ataca imediat satul. Vom ucide cât mai puțini, căutând să facem cât mai mulți prizonieri. Nu vor mai putea refuza să ne arate pe principalii vinovați. Și aceștia vor fi împușcați. Voiu elibera atunci pe toți ceilalți prizonieri, dând astfel un exemplu de dreptate, de energie și în același timp de generoasă clemență.

— Da ! zise Molinari. Și eu cred d-le căpitan că acesta e cel mai bun mijloc de a răzbuna pe victime fără a risca de a răscula întreaga regiune.

— Fie ! zise Bini. Dar, sper că nu vă veți duce singur ?

— Singur, nu !... dar numai cu doi sau trei oameni. Vreau să studiez caracterul încă necunoscut al acestor sălbateci. Nu uitați că opera noastră nu e numai de cucerire ci și de colonizare. Prima condiție spre a coloniza e de a cunoaște adevăratul caracter al indigenilor. Dacă am pune stăpânire cu forța asupra satului, n'am afla nimic. Prizonierii ar păstra o tăcere încăpățânată, ceeace pentru ei constitue cea mai bună dovadă de curaj. In acest caz, n'am putea proceda împotriva lor așa cum voim. Și după trei sau șase luni vom avea poate

iarăși măceluri, favorizate de slabele efective lăsate de noi la frontieră. Și ar trebui să luăm iarăși totul de la început.

După aceste cuvinte înțelepțești se făcu o lungă tăcere. In timpul discuției nici cei trei cercetași, nici John Rock nu vorbiseră.

Raimond fu primul care luă cuvântul.

— D-le căpitan, pân'acum prietenii mei și cu mine n'am văzut din Africa de cât ceeace cunoșteam mai dinainte, și poate și mai puțin chiar. Platouri, munți, văi, un fluviu, palmieri, păduri, maimuțe... Ne-ar plăcea să mai vedem și alți sălbatici, altfel de cât cei trei prizonieri muți și îndobitociți, pe cari îi târîm de douăzeci și patru de ore după noi...

— Și asta înseamnă ?... întrebă zâmbind căpitanul.

—Inseamnă, răspunse Raimond, zâmbind și el, că Marius, Jan Bart, John Rock și eu am înlocui cu bucurie mica escortă de soldați pe care vreți s'o luați cu dv...

— Tocmai ceeace mă gândeam și eu ! exclamă Marius cu glas tunător.

— Evident ! aprobă Jan Bart cu liniștea lui obișnuită.

— Bravo Raimond ! aprobă în mod laconic John Rock.

Căpitanul ezită, apoi zise, grav :

— Prieteni, e de datoria mea, de datoria mea, în special, să-mi risc viața în ceeace cred eu că e cel mai bun mijloc de a lucra la opera de pacificare și de colonizare cu care Italia și-a însărcinat pe fiii săi... Dar, e iarăși de datoria mea să vă scutesc de pericole inutile și...

— Mii de pipe! D-le căpitan! întrerupse cu vioiciune, Marius. Suntem și noi fii ai Italiei. Și de vreme ce recunoașteți că mâine vă veți risca în mod serios viața, nu văd de ce-ar trebui să fim lipsiți de cinstea de a ne expune la acelaș pericol ?...

— Marius are dreptate, adăogă Jan Bart cu glas liniștit și convins.

— Și-apoi, d-le căpitan, conchise Raimond, nu ne puteți refuza. Am venit de la New-York, urmând invitații dv. de a lua parte la o expediție războinică. Invitația ar fi o simplă glumă, dacă ne-ați împiedica de a participa la epizoadele mai riscate și deci mai interesante ale expediției.

— Foarte just ! zise John Rock.

Urmă o tăcere.

Și atunci, locotenentul Bini zise simplu :

— Au dreptate, d-le căpitan. Molinari și cu mine voiam tocmai să vă rugăm să ne luați pe unul din noi. Dar, renunțam la această cinste, care revine de drept celor trei cercetași. Nu-i așa Molinari ?

— Asta e și părerea mea !

— Pe toți dracii! afirmă căpitanul cu energie, e și a mea!

Și, la început, și eu m'am gândit că trebuie să mă însoțiți, dar pe urmă teama de a va expune unui pericol mortal, și de a întrerupe atât de curând planurile voastre...

— Atât timp cât suntem cu dv., d-le căpitan, n'avem alt plan decât acela de a servi patria noastră comună!

— Bine ai vorbit! mii de pipe! strigă Marius cu o voce detunătoare.

— Atenție, Marius, observă genovezul. D. căpitan ne-a ordonat să vorbim încet și nu e un motiv, chiar dacă Raimond, exprimă perfect opinia noastră, ca tu să...

Și Jan Bart făcu gestul unui tenor, care urlă pe scenă cu brațele ridicate, dar gura căscată nu scoase nici un sunet.

Marius îi dete prietenește un brânci pe când ofițerii, mai mișcați de cât ar fi voit să pară, râdeau încet.

Și, căpitanul, ridicându-se, zise cu blândețe:

— Ne-am înțeles. Raimond, Marius, Jan Bart mă veți însoți mâine dimineață.

— Și eu, d-le căpitan? întrebă Jan Bart.

— D-ta scumpe domn, vei rămâne cu locotenenții și cu armata.

— Oh! și pentru ce? întrebă americanul, absolut decepționat.

— Pentrucă dacă cercetașii și cu mine vom fi masacrați, numai d-ta singur ai avea libertatea de a te duce în Italia și în America și de a aduce mărturie despre purtarea lui Raimond Balsan, Marius Calombo și Jan Maria Callega, zis Jan Bart.

Acele cuvinte evocau lucruri atât de grave și de teribile și căpitanul le rostise cu atâta gravitate în cât John Rock nu putu de cât să se supuie.

Un sfert de oră după aceea, înfășurați în mantalele lor, Raimond, Marius și Jan Bart cu Robecchi și Bini se culcau sub cort.

Și adormiră în curând, pe când John Rock însoțea pe locotenentul Molinari în rondul său spre a verifica dacă sentinelele făceau de gardă.

A doua zi, des de dimineață, căpitanul, Raimond, Marius și Jan Bart porniră la drum.

Pericolul pe care trebuiau să-l înfrunte era într'adevăr foarte mare și căpitanul avea, desigur, o concepție foarte înaltă și nobilă despre datoria sa de soldat colonizator, de vreme ce îndrăsnea să se aventureze într'o întreprindere atât de primejdioasă, când i-ar fi fost atât de ușor să surprindă pe senarezi în zori, năvălind în satul lor cu cei două sute de soldați ai săi.

Dar, de vreme ce indigenii s'ar fi apărat, acest atac ar fi avut de rezultat masacrarea soldaților de către mii de răz-

poinici feroci și poate bine înarmați cu puști moderne, mulțumită relațiilor lor comerciale cu traficanții arabi, sau un masacru al indigenilor de către soldații exasperați.

In orice caz s'ar fi făcut desigur o enormă vărsare de sânge urmată de incendierea satului și de devastarea regiunii de către sălbatecii puși pe fugă și căpitanul vroia să evite pe cât era posibil, o asemenea calamitate.

Hotărîrea era deci justă și lăudabilă : să meargă în calitate de pacinic vizitator și să parlamenteze, cu unicul gând, de a face dreptate.

Cei trei cercetași formau o escortă suficientă spre a-i garanta demnitatea și a'l apăra în caz de pericol

Totuș, fiindcă prudența trebuie să însoțească totdeauna actele de generozitate, ofițerul și cei trei cercetași erau înarmați, primul mai puțin decât ceilalți : n'avea decât revolverul și sabia, dar revolverul era din cele mai bune și încărcat cu opt gloanțe, iar sabia era bine ascuțită și putea deveni în mâinile viguroase ale lui Robecchi o armă formidabilă. Cât pentru cercetași, ei aveau carabine, browninguri, securi și baionete ; ca să fie mai ușori, lăsaseră în lagăr mantalele și ranițele.

Satul era ascuns de o cotitură a pădurii, la trei chilometri spre est de lagărul din pădurea de palmieri.

Ofițerul și cei trei cercetași aveau de mers vre-o oră printre arbori foarte deși și o vegetație îmbelșugată. Erau încă și colo, urme de poteci, formate de oameni și de animalele sălbatice, dar ele nu ușurau câtuși de puțin greutățile drumului, care fu parcurs în cea mai mare tăcere.

Deși sigur de el însăși, căpitanul era îngrijat. Se mira că nu întâlnea nici un indigen și că nu auzea nici un zgomot.

— Poate că au părăsit satul și, exaltați, de victoria repurtată împotriva postului nostru militar, vor să răscoale toate regiunile din jur. Ar fi grav de tot în cazul acesta, căci aș avea de luptat cu mii de rebeli și ar trebui să pacific un ținut mare cât Italia !

Când ajunseră în inima pădurii, îngrijorarea lui Robecchi se înzeci din pricina tăcerii absolute din jur. Și totuși nu erau decât la două sute de metri de sat,, care n'avea mai mult de o mie de colibe, răspândite prin pădure.

Și acea îngrijorare era atât de puternică încât cei trei cercetași i-o cetiră pe față, când se întoarse spre ei și le făcu semn să se oprească.

Se opriră.

Căpitanul, întinzând gâtul, asculta cu cea mai mare atenție ; cei trei cercetași se apropiară unul de altul și Marius murmură :

— Ia ascultați, nu pare tocmai vesel căpitanul...

— Totuși, e liniște prin părțile astea zise Jan Bart.

— Prea multă liniște, poate, șopti Raimond.

— Atâta tăcere când suntem așa de aproape de sat...

— Poate că indigenii au aflat de sosirea unei coloane și au părăsit satul ca să se stabilească mai departe într'o poziție mai bună.

— Se prea poate!

— Mii de pipe, o să vedem noi!

Dar, căpitanul se apropiă și zise cu jumătate glas:

— Nimic, nu se aude nimic! La distanța la care ne aflăm de sat ar trebui cel puțin să auzim pe femei pisând bananele în piulițe ca să facă pâine; ar trebui apoi, să vedem pe indigeni vânând micile maimuțe care le servesc la prepararea unei mâncări pe care ei o numesc „fonton" și care e baza hranei lor...

— Ce credeți? întrebă Raimond.

— Mii de lucruri contradictorii, răspunse ofițerul.

— Atunci? zise Marius.

— Atunci, să mergem înainte. Vom vedea ce e! Urmați-mă de aproape. Și țineți carabina gata ca să puteți trage la cea mai mică alarmă:

Inainte!

— Inainte! repetară împreună cei trei tineri.

Continuară să meargă și, deodată, se găsiră în fața unei largi alei, mărginită de splendizi cocotieri înalți și deși ale căror crăci acoperite de frunze se împleteau formând un văl misterios în fața razelor soarelui.

La capătul aleei care era lungă de vre-o sută de metri se vedeau primele colibe ale satului.

Ofițerul și cei trei băeți înaintară. Dar nu făcuseră nici trei pași, când un spectacol neașteptat îi mobiliză pentru o clipă.

Din capătul aleei, din luminișul unde se profila satul, vreo mie de negri pe jumătate goi și cu părul plin de spini se iviră cu puștile în mână.

Și oamenii aceia fugeau fără să scoată nici cel mai mic strigăt. Supunându-se desigur unui cuvânt de ordine primit mai dinainte de la șeful lor ei se aliniară de o parte și de alta a aleei, privind nemișcați pe ofițer și pe tovarășii săi.

In această împrejurare atât de ciudată și de neașteptată căpitanul avu sângele rece necesar.

— Băeți, zise el cu jumătate glas celor trei cercetași înmărmuriți, să înaintăm încet și în mod demn. Totul se va explica. Și mai ales, orice s'ar întâmpla să nu aveți aerul că ne e teamă, căci atunci am fi pierduți.

— Mii de pipe! zise Marius. Nu vom avea nici frică și nici aerul de a ne fi frică!

— Vă urmăm, d-le căpitan! zise Raimond.

— Spre dreapta, în rând, Marius, recomandă Jan Bart foarte calm.

— Și la pas! ordonă Raimond.

Și strania și eroica defilare începu.

Cu aerul și pasul unui comandant, care trece în revistă două rânduri paralele de soldați, Robecchi înaintă pe alee cu pasul regulat și repede, urmat de aproape de cei trei cercetași, în linie de front cu mâna stângă liberă și cu dreapta la cureaua carabinei atârnată pe umăr.

Aleea fu repede străbătută. Continua apoi în plin soare printre colibe și se termina într'o piață centrală, înconjurată de locuințe și umbrită de cocotieri. Și lucrul cel mai impresionant era tăcerea absolută a acestor oameni înarmați, cu chipurile impasibile și privirile piezișe.

In fundul pieței se îngrămădeau o mulțime de indigeni, tăcuți și nemișcați ținând în mână pușile cu patul la pământ între picioarele depărtate unul de altul. Căpitanul înainta cu pași repezi și siguri spre piață. Nu se vedea nici o femee, nici un copil.

— Mii de pipe! murmură Marius, mergând, nu miroase a bine. Am auzit dela soldați că e semn rău când nu se văd femeile într'un sat.

— E adevărat, afirmă Raimond. Am citit, nu mai știu în ce carte o frază tipică ce mi-a rămas în minte.

— O cunosc și eu, întrerupse Jan Bart: și eu o știu pe dinafară. E aceasta: la negri, când femeile dispar, războiul e aproape.

— Mii de pipe! iată o frază foarte adevărată: Se văd bărbați și arme, dar nici umbră de femei.

— Atenție! murmură Raimond.

Pe când cercetașii schimbau încet aceste impresii, urmând pe căpitan, ajunseseră în piață, la douăzeci de metri de mulțimea războinicilor aliniați pe un front de vre-o treizeci de oameni.

Și se opriră. Atunci cu voce calmă și clară căpitanul chemă:

— Ba-Houleh!

Era numele șefului pe care'l cunoștea ofițerul.

Un colos pe jumătate gol și care nu purta decât niște pantaloni ca ai arabilor, strânși în jurul coapselor cu un brâu lat, roșu, eși dintre rânduri și înaintă spre căpitan.

Raimond, Marius și Jan Bart îl observară cu curiozitate.

Acesta înaintă până la trei pași de ofițer, salută mili-

tăreşte, dar cu o neglijenţă marcată şi zise într'o italienească ridiculă, greoaie, barbară :

— Ce vrei de la Ba-Houleh, tu Gol-Gol ?

Cei trei cercetaşi ştiau că acest supra nume de Gol-Gol, care n'avea nici o semnificaţie fusese dat căpitanului de indigeni încă de pe timpul când venise pentru prima oară în acel ţinut.

— Vreau să parlamentez cu tine, cu vrăjitorul şi cu şefii tribului, răspunse căpitanul cu glas sever.

Ba-Houleh a cărui figură feroce se lumină de un surâs, care păru prefăcut celor trei cercetaşi, răspunse :

— Cum vrei, Gol-Gol. Dar câţiva tineri cari vânau maimuţe prin pădure au vestit sosirea ta. Şi noi am pregătit totul pentruca înainte de a vorbi cu tine, să dăm în onoarea ta un tam-tam.

Căpitanul încruntă sprâncenele şi zise şi mai sever :

— De vreme ce ştiai de sosirea mea, de ce nu mi-ai eşit înainte, cu o escortă de tineri războinici, cum se cuvine din partea unui mare şef ca tine ?

Ba-Houleh surâse iarăşi cu acelaş aer ipocrit :

— Eram departe, la vânătoare cu cei mai buni războinici ai mei. Mi s'a spus despre sosirea ta abia azi noapte, dar nu şi despre locul unde ai poposit. Dar, după cum vezi, îţi fac acum onorurile ! Şi cu un gest arătă îndărătul său mulţimea oamenilor înarmaţi.

La un alt gest, căpitanul şi cei trei cercetaşi se întoarseră şi văzură în spatele lor pe toţi oamenii, cari se aliniaseră la început dealungul aleei, grupaţi la un loc îndărătul cocotierilor.

Marius se plecă la urechea lui Raimond şi îi şopti :

— Mii de pipe ! onoarea pe care banditul o face căpitanului îmi pare foarte primejdioasă ! Suntem încercuiţi şi între două focuri.

— Văd şi eu.

— Pe sfânta fecioară ! zise Jan Bart cred că tam-tamul se va face cu focuri de puşcă.

— Şi sunt cel puţin şase sute, în faţa şi în spatele nostru.

— Mi se pare că suntem fripţi ! zise Raimond, cu accentul său calm de roman.

— Fripţi şi opăriţi ! adăogă şi mai calm genovezul, căci dacă sălbaticii ăştia au obiceiul să mănânce pe prizonierii lor albi, desigur că trebuie să ştie mai multe feluri de a-i găti.

Căpitanul tot atât de îngrijat în sine ca şi ei, păstra un aer nepăsător.

— Fie. Pune să sune tam-tam-ul. Şi pe urmă vom vorbi.

Și cu o perfectă indiferență se îndreptă spre o colibă la intrarea căreia era o bancă de lemn, rezimată de perete. Cei trei cercetași îl urmară. Pe când Ba-Houleh și războinicii săi îi priveau cu o vădită curiozitate.

Căpitanul se așeză pe bancă, Raimond și Marius se așezară și ei deoparte și de alta. Dar Jan Bart rămase în picioare alături de Marius, luă carabina de pe umăr, puse patul la pământ și se rezimă cu amândouă mâinile de țeavă.

Și pe când Ba-Houleh se ducea, pe rând, la cele două grupuri de războinici, dând, în limba lui, câteva ordine, căpitanul și cei trei cercetași putură schimba repede câteva cuvinte cu jumătate voce :

— Nu ne putem aștepta la nimic bun, zise ofițerul. Absența femeilor și a copiilor, războinicii ăștia înarmați, tăcerea asta, privirile astea piezișe și surâsul prefăcut al lui Ba-Houleh...

— Ne întinde o cursă, nu-i așa, d-le căpitan ? zise Raimond.

— Da. Suntem deja înconjurați. Când se va închide cursa, vom vedea. In orice caz, băeți, nu trageți fără ordinul meu. Dealtminteri, pentru un moment, nu e încă nimic pierdut. Sălbaticii ăștia sunt tot atât de lași cât și de feroci. Atitudinea noastră le impune desigur, căci de n'ar fi așa, am fi de mult morți. Și, poate, că teama de teribilele represalii din partea soldaților mei îi va opri. Desigur, sunt surprinși de sosirea coloanei în regiune. Dacă ar fi știut mai de mult, nu i-am mai fi găsit aci. Ce naiba or fi urzind ? Nu știu. In orice caz, se vede că sunt ostili.

— Și perfizi ! observă Jan Bart.

— Și numeroși ! adăogă Marius.

— Mai mult chiar decât credeți, zise căpitanul. Aci sunt peste șase sute de războinici. Dar tribul are înc'odată pe atât. Unde sunt ceilalți șase sute ? Poate s'au refugiat împreună cu familiile.

— Afară numai dacă ceilalți, zise Raimond, nu s'au dus să se posteze între tabăra noastră și sat, spre a împiedica trupele de a veni în ajutorul nostru.

— Hm ! nu cred, obiectă căpitanul, clătinând capul. Șase sute de sălbatici, chiar în ambuscadă, n'ar îndrăsni să se măsoare cu două sute de soldați. Cred mai curând că s'au retras împreună cu femeile, copii, vitele și puținele obiecte pe care le posedă, spre a se depărta cât mai mult de soldații mei.

Și se vor întâlni desigur cu toții îndată ce aceștia își vor fi pus în execuție complotul pe care-l urzesc în contra noastră.

— Mii de pipe! exclamă *lombardul* cu voce surdă, nu sunteți tocmai vesel d-le căpitan !

— Ți-e teamă ?

— O ! nu, mii de pipe ! Numai, că n'aşi vrea s'aşteptăm prea mult. Mă mănâncă palmele. Aşi voi să iau carabina...

— Liniște, Marius! nu-mi pare rău c'am venit fără soldații mei; cu sânge rece și îndrăsneală vom eși poate din încurcătură și vom pacifica această regiune. Căci, dacă aceștia se potolesc, celelalte triburi le vor urma exemplul. Pe când, dac'aşi fi venit cu soldații n'am mai fi găsit pe niciunul și curând întreaga regiune ar fi fost răsculată împotriva noastră. Dar, iată tam-tam-ul. E un spectacol curios la care nu vă va părea rău că ați asistat.

Stranie și nu tocmai plăcută situație, spre a gusta un spectacol... Acel ofițer, și acei tineri, singuri, în mijlocul a sute de oameni ostili și înarmați păreau sortiți unei morți inevitabile !

Și totuși, cu acea liniște rece și curagioasă inspirată de o primejdie pe care o înfruntau cu îndrăsneală, având conștiința de a împlini o misiune de dreptate și de civilizație, asistară curioși, la acel spectacol atât de ciudat, stând însă gata de apărare. Pe când ei stau deoparte rezimați de o colibă, care-i apăra în spate, toți războinicii părăsiseră piața și dispăruseră în colibe sau pe potecile neregulate și întortochiate. Apoi, brusc se auzi o rumoare și sunete puternice de tam-tam, un fel de tobă întrebuințată în Africa centrală. Și războinici reapărură pe piață năvălind din toate direcțiile, dansând, țipând, legănându-se, sărind înainte și înapoi, într'un ritm îndrăcit, marcat de sunetele nevăzutului instrument.

Agitau armele deasupra capului și roteau ochii, făcând strâmbături înfricoșătoare. Spectacolul ar fi fost foarte comic, dacă n'ar fi fost înspăimântător în acele împrejurări.

Deodată, răsună un foc de pușcă, apoi altul, o sută, altele. Milanezul făcu o mișcare pe care căpitanul o opri la timp.

— Marius, zise el cu ton de imputare, lasă pușca. Nu trag în noi... deocamdată. Nu se poate tam-tam fără focuri de pușcă. Și detunăturile reîncepură.

Și desigur puștile de diferite modele, fie cu capsă, cu repetiție, de fabricație germană, erau încărcate cu gloanțe, de vreme ce mici ramuri și zeci de nuci de cocos cădeau din arborii din jur.

In mijlocul pieții, Ba-Houleh se zbânțuia împreună cu războinicii săi, reglementând cu vorba și cu gestul mișcările lor de dans. Dar, deodată Ba-Houleh scoase un strigăt bizar modulat și imediat toți războinicii rămaseră nemișcați cu ar-

ma la picior, fiecare chiar în locul unde se afla, când auzise strigătul.

Tam-tam-ul s'a terminat, zise căpitanul și din fericire, fără să fi tras în noi, sau cel puțin în spre noi. Dar nu e decât un preludiu. Au început acest tam-tam spre a ne adormi bănuelile. Acum, trebuie să fim cu băgare de seamă.

— Acré ! întrerupse Raimond. Ce, fac ?

— Dar asta ?

— Mii de pipe!

— Pe Sfânta Fecioară!

Cele patru exclamații erau provocate de strania purtare a senarezilor.

Abia sfârșiseră de dansat și, brusc, se întoarseră toți în aceeași direcție, spre sud, fugând în dezordine și scoțând strigăte disperate.

Și căpitanul și cei trei cercetași văzură vre-o doisprezece indigeni oprindu-se la capătul pieții, pe când ceilalți continuau să fugă. Și cei doisprezece, în rând, îndreptară pușile spre grupul italienilor.

— Culcați, și foc ! urlă căpitanul lăsându-se să cadă cu fața la pământ.

Într'o clipă cei trei cercetași înțeleseră și se asvârlirâ cu fața la pământ alături de căpitan. Și ploaia de gloanțe îndreptate împotriva lor le trecu pe deasupra capetelor.

Dar, căpitanul scosese revolverul și cu cotul rezimat de pământ, apăsă pe trăgaci pe când cei trei cercetași, căzând, apucaseră carabinele și ochind, într'o clipă și traseră. Revolverele aveau opt focuri, iar carabinele tot atât. Mai nainte ca trăgătorii senarezi, uimiți de căderea albilor să se fi gândit să tragă din nou, trei dintre ei căzeau, loviți în piept sau în cap, apoi altul și iar altul, căci căpitanul și cei trei tineri trăgeau fără să se oprească.

Cei șapte indigeni cari mai rămâseseră, ne mai știind la gânduri o luară la fugă după ceilalți.

— Trageți în grămadă! strigă Marius și continuă să tragă ca și ceilalți.

Alți patru indigeni căzură.

Apoi nu se mai văzură. Toți dispăruseră în colibe spre nord.

— Haidem să vedem! zise căpitanul ridicându-se în picioare.

Nu înțeleg încă.

— Nici eu! zise Raimond.

Ofițerul și cei trei cercetași începură să fugă. Dar cu încălțămintea, cu armele, cu cartușierele pline și cu hainele pe ei, erau mult mai puțin sprinteni și mai puțin iuți și ajunseră la capul satului, dincolo de ultima colibă, tocmai în momen-

tul în care ultimul fugar dispărea într'o enormă gaura neagră ce se forma în mijlocul flăcărilor!

Și gaura aceea dispăru și în locul ei se ridicară flăcări furioase. Și atunci, căpitanul înțelese.

— Cercul de foc! strigă el.

— Cum ? Ce e asta ? exclamară deodată tinerii nemișcați și înspăimântați în fața spectacolului neașteptat și înfricoșător care se prezenta ochilor lor. Căpitanul nu răspunse îndată.

Se uită în toate părțile. Cercetașii, în mod mașinal, îl imitară . Și văzură, la stânga, la dreapta, și dincolo de sat o barieră circulară de flacări ce se înălțau cu pârâituri de frunze și de ramuri de rădăcini și de crăci. Văzură un cocotier năpădit de fum, prăbușindu-se cu o detunătură surdă.

— Cercul de foc! repetă căpitanul.

Apoi, cu glas neasemuit de liniștit, glasul unui șef în mijlocul pericolului zise:

— Înțeleg totul acuma. Cei șase sute cari lipseau din sat, înconjuraseră colibele pe dinafară și în momentul stabilit mai dinainte, adică în clipa în care tam-tam-ul înceta, au dat toți deodată foc pădurii, lăsând un singur punct, ales mai dinainte, punct prin care au fugit cei șase sute de războinici rămași cu noi.

— Nu, nu șase sute, mii și mii de pipe ! exclamă Marius, ci numai cinci sute nouăzeci și unu!

— E drept, aprobă Raimond, am ucis nouă.

— Și acești nouă vor fi pedepsiți după crima lor, conchise ligurul cu vocea lui calmă. Vor să ne prăjească. Nu știu dacă noi vom fi prăjiți dar acești nouă vor fi desigur...

Căpitanul zâmbi la cuvintele celor trei cercetași, cuvinte care dovedeau că cei trei tineri eroici știau să-și păstreze sângele rece și prezența de spirit în mijlocul cercului de flăcări care înainta spre ei, strângându-se din ce în ce mai mult.

Dar, acel surâs al ofițerului nu risipi expresia de vie îngrijorare ce se citea în ochii și pe fața sa.

Cei trei cercetași observară aceasta.

— D-le căpitan, întrebă Raimond, de ce vă temeți?

Ofițerul privi pe tinerii săi prieteni. Păru că ezită. Apoi brusc:

— Voi sunteți bărbați, dragii mei: vă voi vorbi deci, cum aș vorbi locotenenților Bini și Molinari.

Mărturisesc că nu bănuiam o atât de monstruoasă perfidie și nici o clipă nu m'am gândit la cercul de foc. Am făcut rău. Un șef trebue să prevadă totul.

— Nu, întrerupse brusc Marius.

— Eh, zise căpitanul uimit.

— Nu, n'ați făcut rău! Nu, un șef nu poate prevede totul... Ultimul lucru ce se poate prevedea e moartea. Și această prevedere le cuprinde pe toate celelalte. Și, dacă prevezi încontinuu moartea, încercând a o evita, nu ajungi la nimic. Noi prevăzusem moartea, dar am venit și pentrucă nu ne gândeam s'o evităm cu orice preț. Dacă vine prin foc sau în alt mod, ei bine o vom primi cu arma la picior sau la umăr, după împrejurări. Dar dacă ați fi prevăzut cercul de flăcări d-le căpitan, poate că nu ne-ați fi luat cu dv...

— Și ar fi fost cu adevărat păcat, adăogă liniștit Jan Bart, căci sunt foarte mulțumit că mă pot bucura de acest spectacol... E ceva nou. într'adevăr.

— Și e magnific ! confirmă Raimond.

Căpitanul uimit de acel exces de sâne rece la niște băeți atât de tineri, crezu că acel curaj era rezultatul inconștienței despre gravitatea pericolului.

Nu le dete timpul să admire spectacolul, pe care Raimond, cu drept cuvânt, îl găsea magnific.

Inchipuiți-vă, că vă găsiți în milocul unei păduri, care arde formând un cerc compact de foc! Bubuituri ca de tun, pârâituri sinistre, formidabile detunături, prăbușiri de arbori, și plante care ard ca niște torțe colosale, enorme penaiuri de fum și de flăcări și în marginea luminișului iarba care se usucă și ia repede foc înainte chiar de a fi atinsă de flacăra din apropiere.

Soarele întunecat si cerul ascuns de norii de fum, aerul încălzit si apăsător, păsări pe jumătate asfixiate, ce cad în năuntrul cercului; maimuțe care fug, șerpi, pitoni enormi târându-se printre ierburi și refugiindu-se pe acoperișul colibelor.

Nu, căpitanul nu le dete timpul să contemple acel spectacol grandios și teribil.

— Veniți! veniți! urmați-mă! strigă el.

Și împingându-i în fața lui, îi duse în piața satului, unde se desfășurase ceremonia tam-tam-ului.

— Pentru un moment, aci vom fi la adăpost de foc. Piața e vastă, terenul gol. Și chiar dacă toate colibele ar arde, cercul în care ne găsim va fi destul de larg ca să fim feriți de asfixie. Cel puțin, așa sper... Dac'ar fi puțin vânt, ași fi liniștit, căci vântul ar lua fumul, dar nu e nici o adiere măcar...

— Nu riscăm deci decât să fim asfixiați? zise Marius

— In primul rând! răspunse căpitanul.

— Și pe urmă! întrebă Raimond.

— Pe urmă, răspunse căpitanul, va trebui să așteptăm ca terenul să se răcească, ca să putem umbla pe acolo pe unde a fost devastat de incendiu. Și ne vom întoarce în ta-

bără, afară numai dacă inamicii, știindu-ne în viață, nu vor veni să ne împuște printre ultimele flăcări.

— Dar, incendiul se propagă de toate părțile, observă Jan Bart, fiindcă nu suflă nici o adiere de vânt. Inaintează deci spre tabăra noastră și....

— Ei! mii de pipe! Cine știe dacă sălbatecii nu s'au dus să strână într'un cerc de foc și tabăra ; sunt destul de numeroși ca să izbutească!

— In cazul acesta, zise căpitanul, soldații trebue să fi despărțit repede o întindere vastă de teren pe care s'au refugiat, dând foc pădurii din jur pentru ca cercul să se lărgească și cele două incendii să se întâlnească și să se epuizeze nemai fiind alimentate. Și noi am fi putut face acelaș lucru, dacă ne-am fi aflat în mijlocul pădurii inflamabile, în loc de a ne găsi într'un teren neted, care a fost atât de mult călcat în picioare, încât a devenit mai tare decât piatra.

— Va să zică, întrerupse Marius, soldații nu riscă nimic.

— Iar noi, completă Raimond, riscăm să fim asfixiați și împușcați de indigeni, cari ne pot surprinde.

— Sper, zise căpitanul, că locotenenții mei își vor închipui cele întâmplate, fie că se găsesc ei înșăși în foc, sau fie că incendiul bântuie numai între noi și ei. Și cred că le va da în gând să împartă coloana în două escadroane și să facă înconjurul cercului de flăcări, unul la dreapta și altul la stânga. Vor întâlni astfel, în mod fatal, pe sălbateci.

— Aceasta pentru sud-est, unde e lagărul, observă Jan Bart. Dar la nord, nu continuă oare pădurea virgină ?

— Ba da.

— Atunci incendiul va continua la infinit.

— Nu! în plină pădure virgină, arborii, lianele, tufișurile și ierburile de tot felul, formează o massă verde atât de compactă și de îmbâcsită de umezeală, de limfă și de apă, încât incendiul va fi repede înăbușit și stins.

Aci, însă, spre est, spre sud și puțin spre vest avem pădurea, întreruptă și deschisă ici și colo, unde aerul circulă iar plantele, uscate, ard ca niște adevărate torțe.

— Mii de pipe! zise Marius! Incepe să fie cald.

Intr'adevăr căldura era toridă și aerul devenea din ce în ce mai înăbușitor. Fumul se risipea în așa mod încât cei trei cercetași și ofițerul deși erau unul lângă altul, nu se mai vedeau decât printr'o ceață, care devenea din ce în ce mai deasă. Iar din pricina acelei cețe ochii le lăcrămau.

In dreapta și în stâna, în spate, în față, de toate părțile, cercul înainta cu atât mai repede cu cât împrejurimile satului erau mai uscate.

Apoi, deodată, o colibă se aprinse și arse cu flăcări

imense. Pe urmă alta și alta, începură să ardă în toate părțile. In mai puțin de cinci minute, colibele fură prada focului: Flăcările gigantice se ridicau, se încolăceau în jurul cocotierilor și uscau frunzele care, într'o clipă se aprindeau. Zgomotul pârâiturilor și al detunăturilor era asurzitor. Vederea focului orbea, deși un văl des de fum ascundea cerul și soarele. Cei trei cercetași și ofițerul, erau închiși în mijlocul pieții și fumul era atât de gros, încât dacă se depărtau un pas unul de altul, nu se mai vedeau.

— Mă înăbuș ! strigă brusc, Marius, cu voce disperată. Nu putem ești de aci ? Mă înăbuș ! mă înăbuș !

— Ține, Marius, zise căpitanul ivindu-se lângă el din desimea fumului.

Și îi puse sub nas o batistă umedă.

— Raimond, Jan Bart, zise căpitanul, udați-vă batistele cu apă din sticluțele ce le aveți la voi și țineți-le la gură și sub nări. Cât timp batistele vor fi ude, vom evita asfixia. Dar, să eșim de-aci, iată un lucru imposibil. Pe o distanță de un kilometru la nord și de doi sau trei kilometri la sud, pădurea e în flăcări... Dacă nu se ridică vântul, dragii mei, să știți că suntem pierduți!...

CAPITOLUL VI

Celălalt cerc

Aceste teribile cuvinte ale lui Robecchi, erau, vai, cu mult mai prejos de realitate!...

Un kilometru la nord... era exact, căci pădurea virgină în care focul nu putea pătrunde, începea la vre-o mie de metri depărtare de sat. Dar, de celelalte trei părți, mai ales spre sud, incendiul se întindea pe o distanță de mai bine de șase kilometri.

Ah! planul infernal născocit de indigeni, îndată ce aflaseră de sosirea coloanei italiene, fusese executat imediat și repede, prin acel formidabil incendiu, care bântuia în jurul satului și în jurul taberii soldaților.

Când căpitanul și cei trei cercetași eșiseră din tabără, soldații își văzuseră de diversele treburi obișnuite într'un lagăr, adică să caute lemne pentru gătit mâncarea, să aducă apă să curețe hainele și armele, etc.

Mergând prin tabără, din cort în cort, locotenenții Bimi și Molinari, examinau totul, interogau pe subofițeri, asistau la schimbul de sentinele. Și mare parte din dimineață trecu fără cel mai mic incident. Deodată, aproape toți soldații văzură în acelaș timp în jurul taberii și pe o distanță de vre-

un kuometru în jur, ridicându-se coloane de fum și de flacari.

— Foc! Foc! Fu strigătul general.

Inmărmuriți ca și oamenii lor, cei doi ofițeri făcură în fugă înconjurul taberii. Flacările o încurajau de toate părțile și în mai puțin de cinci minute, fu un singur cerc de foc.

— A ! La dracu ! exclamă locotenentul Bini; e îngrozitor! Ce înseamnă asta?

— Sunt sigur, zise Molinari, că asta e opera sălbatecilor senarezi.

— Dar, atunci, căpitanul și cercetasii? exclamă John Rock.

— A! e îngrozitor!

— Groaznic!

Și cei doi ofițeri se simțiră cuprinși de o profundă durere.

—Ce e de făcut ? întrebă John Rock.

— Vom combate mai întâi focul, răspunse Bini. Apoi, vom eși din cercul de flăcări și vom alerga la satul indigen.

Ordinele fură date imediat.

Soldații incendiară pădurea de jur împrejur, în așa mod încât al doilea incendiu să meargă înaintea primului Astfel, cele două incendii aveau să se întâlnească și, după ce vor fi distrus totul, aveau să se stingă din lipsă de alimentație. Nefiind nicio adiere de vânt, tabăra fu repede înecată în fum.

Timp de un sfert de oră, fu un spectacol înspăimântător. Toți erau furioși și consternați și tremurau gândindu-se la soarta cercetașilor și a căpitanului. Pe când focul aprins de soldați mergea tot lățindu-se, John Rock și ofițerii, tremurând de nerăbdare, făcură mii de ipoteze în jurul celor ce se întâmplaseră în satul indigen.

— Căpitanul și cei trei cercetași au fost desigur măcelăriți, susținea Bini.

— Nu, nu! exclamă John Rock, pierzându-și toată flegma americană.

— Desigur că sunt prizonieri ! zicea Molinari.

— Atunci îi vom elibera! striga cu violență John Rock.

— Poate că s'au retras îndărătul vre-unei bariere și țin în respect pe sălbateci.

— Sosirea noastră trebue să le fi fost semnalată; desigur că au pândit plecarea căpitanului și a cercetașilor și au provocat incendiul ca să ne separe de dânșii!

In timpul acesta soldații munceau cu îndârjire. Corturile fuseseră doborâte, strânse, puse în ranițe și lagărul fu ridicat. Și urmau linia focului, pas cu pas în direcția satului. Pe măsură ce focul se da înapoi, ei înaintau, croindu-și o potecă largă printre cenușă și cărbunii fumegânzi.

Servindu-se de lopeți, dau la o parte cărbunii încă incan-

descenți și cenușa fierbinte, descoperind terenul și deși pământul ardea, înaintau mereu.

La fiecare cinci minute cei doisprezece săpători, cari lucrau în capul coloanei, imediat înaintea ofițerilor și a lui John Rock, erau înlocuiți de alți doisprezece oameni. Căci din pricina apropierii căldurii și a fumului nu puteau lucra mai mult decât cinci minute incontinuu.

— Ah! ce încet merge fumul! exclamă John Rock.

Și totuși focul mergea repede în pădurea aceea uscată de razele soarelui. Inainta repede arzând totul într'un vârtej de scântei. Dar oricât de repede mergea, era încă prea încet, pentru nerăbdarea plină de teamă care umplea sufletele lui Bini, lui Molinari, lui John Rock și ale tuturor soldaților.

— Merge bine! strigă brusc un săpător care lucra în capul coloanei.

Intr'adevăr, risipindu-se un nor gros de fum, se putu vedea că incendiul de apărare aprins de soldați, se unise cu incendiul de atac, provocat de indigeni și se constată că ajunseseră în zona devastată de focul sălbatecilor.

Trecură. Și toți scoaseră un strigăt de disperare. Un vast spațiu negru și calcinat se întindea înaintea coloanei. Dar acest spațiu nu se termina, cum speraseră, oprindu-se în fața pădurii.

Incendiul bântuia încă în partea aceea, progresând spre est. El se îndrepta spre sat și erau nevoiți să-l urmeze pas cu pas, spre a sosi în urma lui.

Da, numai în urma lui, căci cercul de flăcări era absolut de nepătruns. Pe chipul celor două sute de oameni și al conducătorilor lor, trecu o expresie de oroare și de disperare.

— Desigur, exclamă Bini cu voce sugrumată, sălbatecii, după ce au aprins undeva focul au bătut în retragere. Și, cum nu e vânt, incendiul s'a întins deodată în amândouă părțile, spre noi și spre sat.

Acel din direcția noastră s'a stins, nemai având ce să-l alimenteze; dar acel dinspre sat continuă. Și va continua... și va consuma tot satul. Și va continua până ce va ajunge la pădurea virgină, unde se va stinge fiind înlăturat...

— Atunci probabil că în pădurea virgină s'au refugiat sălbatecii, zise Molinari cu glasul frânt de durere.

— Oh! strigă John Rock. Ii vom prinde, îi vom încercuri, îi vom masacra. Bravii mei cercetași și căpitanul... unde-or fi acum?

— Dacă nu sunt morți, răspunse Bini, sunt desigur prizonieri ai sălbaticilor, cari îi târâșe spre pădurea virgină.

— Inainte, soldați ! mai repede, strigă John Rock.

Și, însăși, ne mai putând sta în neactivitate, luă o sapă

și cu ochii plini de lacrimi, începu să răscolească cu furie cenușa din jur.

Timp de un sfert de oră înaintară din ce în ce mai repede și după primele cinci minute, nu mai fu nevoie să scormonească ci putură fugi, căci se aflau acum pe terenul incendiat de la început. Acesta avusese destul timp să se răcească, așa că se putea umbla prin cenușă.

Dar, când ajunseră în apropierea flăcărilor care continuau spre est opera lor de distrugere, fură nevoiți să reînceapă curățirea terenului.

Toată regiunea nu era, spre vest, decât o câmpie neagră mărginită de un semicerc de fum; și, spre est, un semicerc de flăcări, care se lărgea mereu, întâlnindu-se în depărtare cu dâra de fum.

La amiazi locotenenții socotiră că făcuseră vre-o doi kilometri.

— Satul se găsește la vre-o cinci sute de metri, zise Bini.

— Și acești cinci sute de metri sunt în flăcări, gemu John Rock.

— Vom fi în sat peste o jumătate de oră, observă Molinari. Și adăogă apoi, cu o licărire de nădejde în ochi :

— Satele indigene, au de obicei la mijloc o piață vastă. Poate că pe piața aceea, largă și goală, unde desigur că au fost primiți, căpitanul și cercetașii s'au putut refugia. Și, dacă sunt acolo, înconjurați de un cerc de cadavre ale indigenilor uciși de ei, incendiul nu-i va putea atinge, iar noi îi vom regăsi în viață și sănătoși !

Deși nu se bizuia pe nici un indiciu, presupunerea era plauzibilă. Ipoteza trecu din gură în gură, de la un capăt la altul al coloanei, care înainta încet, urmând linia incendiului, și nădejdea renăscu în toate inimile, care se 'nfiorau de nerăbdare.

Din pricina grosimii fumului, aproape nu se vedeau între ei. Se înăbușeau. Ochii le lăcrămau. Dar, înaintau mereu, făcând un pas pe măsură ce incendiul se da cu un metru înapoi... Și, numărau pașii, zicându-și cu nădejde :

— Vom ajunge ! In curând vom fi acolo !

CAPITOLUL VII.

Piața satului

Și, deodată, săpătorii și ofițerii, văzură pe John Rock, care era înaintea tutulor, asvârlind sapa, apucând cu amândouă mâinile carabina pe care o purta în bandulieră și repezindu-se prin bariera de fum...

Înțeleseră, că văzuse printr'o crăpătură formată în perdeaua de fum că acolo se termina pădurea și începea satul.

— Inainte ! înainte ! strigară ofițerii.

Cei doisprezece săpători aruncară sapele și toți puseră mâna pe arme repezindu-se în urma locotenenților cari imitând pe John Rock, pătrunseseră printre norii negri de fum ce formau în locul acela un zid gros de patru metri. Dincolo de acel zid, John Rock, ofițerii și soldații văzură un fel de drum rămas practicabil printre grămezile de cenușă fumegândă.

Acel drum era strada principală a satului și grămada aceea de cenușă era tot ce rămăsese, din colibele de pe cele două laturi. Intr'o clipă fură în piața satului acoperită de funingine. In depărtare, spre nord, spre pădurea virgină, nu se mai vedeau flăcări ci numai nori de cenușă.

— S'au bătut aci, strigă John Rock, dar nu mai sunt. Unde ori fi ! Unde pot să fie !

Americanul părea nebun de durere.

Centrul pieței era gol; dar în fund, spre pădurea virgină, erau două cadavre de indigeni, apoi alte patru la câțiva pași de acolo, apoi, cinci și însfârșit vre-o două zeci, grămadă unul peste altul, dintre cari unii, grav răniți, respirau încă.

John Rock și ofițerii îi examinară cu înfrigurare; toate cadavrele, prezentau răni făcute de gloanțe de carabine și de revolver. Dar John Rock se dusese mai departe, dincolo de piață, pe o potecă largă ce ducea spre pădurea virgină.

Și strigă :

— Aci... trei sălbateci uciși cu lovituri de secure și de sabie...

Ofițerii și soldații alergară.

— S'au bătut corp la corp !

— Uitați-vă... cenușa e bătătorită. A fost o luptă fără arme...

Picioarele goale ale sălbatecilor...

— O ! urme de cisme.

— Sunt urmele cercetașilor și ale căpitanului...

— Da ! Da !

— Dar ei, unde sunt ?

Spre nord și spre pădurea virgină, dincolo de locul unde urmele indicau că fusese o luptă între albi și senarezi, nu mai era nici un cadavru.

Și John Rock, cu glasul sugrumat, rezumă observațiile făcute și puse iarăși chinuitoarea întrebare :

— In timpul incendiului, cercetașii și căpitanul au fost pe piață. Poate că s'au bătut atunci. Dar, e sigur că s'au bătut și după, cum o dovedesc ultimele trei cadavre întinse pe cenușe și urmele vizibile ale luptei.

Urmele continuă numeroase, dar nu mai indică lupta, ci un marș forțat spre pădurea virgină

Și, vedeți, nu e nici o urmă de cisme, ci numai de picioare goale. Deci, din punctul ăsta, căpitanul și cercetașii trebuie să fi fost răpiți și luați pe sus.

Și, cu vocea tremurătoare încheiă.

— Vii, sau morți ?

Era singura întrebare posibilă și care cerea o soluție imediată.

— Da, vii, sau morți ? murmurară împreună cei doi ofițeri pe când din rândurile soldaților se ridicau strigăte de furie și de amenințare.

In tot cazul, nu mai era nimic de făcut. Piața satului fusese desigur locul de refugiu al căpitanului și al cercetașilor în timpul incendiului. Dar, pe piață nu erau decât cadavrele indigenilor.

— Inainte ! strigă Bini.

Și cu John Rock în frunte, toată coloana, fugând prin cenușa încă încălzită, care păstra urmele fugarilor se avântă furioasă în desișul pădurii virgine.

CAPITOLUL VIII.

Asaltul în massă

Ce se petrecuse pe piața satului ? Căpitanul, Raimond, Marius și Jan Bart evitaseră asfixia, punându-și la gură și la nas o batistă pe care o udau încontinuu.

Și, nemișcați și neputincioși, asistaseră la incendiul, care consumase întregul sat.

Și, când, după ce se potoli incendiul și fumul începând să se risipească puturi privi în jur, iată ce priveliște puțin îmbucurătoare li se oferi privirilor lor: spre vest, spre sud, spre est, spre tabăra trupei se întindea o pânză de flăcări, care forma o barieră de neînvins.

Spre nord incendiul ajunsese repede în marginea pădurii virgine. Și într;acolo nu se mai vedeau flăcări ci numai un zid de fum...

— Situația e clară ! zise căpitanul. E evident că, fiind încercuiți de foc, soldații vor veni în ajutorul nostru. Dar, nu vor putea trece prin flăcări. Trebue s'aștepte ca tot ce poate arde între ei și noi să fie consumat.

— Și nu putem ști, observă Raimond, în ce condiție progresează focul din partea aceea.

— Mii de pipe ! exclamă Marius, acum când nu mai riscăm să fim asfixiați sau arși, putem aștepta.

— Și vom aștepta în liniște, aprobă genovezul.

— N'avem ce face, încheiă căpitanul. Dar, după aceea vom merge în marș forțat să surprindem pe sălbatici în pă-

dure. Trebuie să-i pedepsim ; cu sălbatecii trebuie să faci u de forță iar nu de blândețe. Și nu va fi ușor să-i ajungem căci desigur nu merg prea repede din pricina femeilor, a co piilor și a avutului lor pe care-l au cu dânșii : ivoriu, pene ș pulbere de aur. Afară de asta, vor lăsa, desigur, urme în tre cerea lor, așa că nu ne vor scăpa.

Clătinând capul cu un aer amenințător, căpitanul scoa se din buzunar o tabacheră plină cu tutun și-și făcu o țigară

Se pleca tocmai să ridice de jos un cărbune încă aprin ca să-și aprindă țigara, când Raimond, strigă, brusc:

— Acré ! Iată ceva nou !

— Mii de pipe ! strigă Marius. Ce e ?

Era într'adevăr, ceva neașteptat și extraordinar. Colo în pădurea virgină se producea un fenomen extrem d ciudat.

Nori mari de fum înaintau !... Da, nori de fum, în car șerpuiau flăcări, înaintau cu repeziciune. Veneau pe dea supra terenului ars și acoperit de cenușă. Se apropiau d locul unde fusese mai înainte satul cu repeziciunea unui on care fuge din răsputeri. Spectacolul era atât de extraordina încât, timp de câteva minute, căpitanul și cercetașii privir înmărmuriți.

Și zidul acela mobil de fum brăzdat de flăcări nu ma era decât la cinci sute de metri de dânșii, când Marius, pu nând mâna pe o carabină, strigă:

— Am văzut picioare în mijlocul fumului !

— Am înțeles ! zise Robecchi. Sunt indigeni, cari se îna poiază.

— Fiecare din ei ține în mână o prăjină în vârful căreia arde un smoc de ierburi, al cărui fum îi maschează.

— Da !

— Dar fumul se întinde până departe de tot, zise Jan Bart.

— Da, fiindcă sunt foarte numeroși.

— Foc, băeți ! foc în mijlocul fumului și al grămezii strigă căpitanul.

Cei trei cercetași traseră mai multe focuri unul dupa altul în massa aceea de fum, care continua să fugă.

Ofițerul trase și el cu revolverul. Și focurile se succedară cu repeziciune timp de câteva minute. Trei minute, în cursu cărora fumul continuă să înainteze, dar deplasându-se, for mând găuri, în care se vedeau mișcându-se forme omenești Și, deodată, păru că un vânt puternic doborîse avangarda, — ca să zicem așa, — a acelor nori cenușii.

Era vădit că primii asvârliseră prăjinile la pământ.

Într'adevăr, vreo cincizeci dintre ei eșiră la iveală, con tinuând să fugă. Aveau mâinile goale și erau fără arme.

Și, îndărătul lor, pe rând, norii de fum se scoborau, fo-
rile de iarbă atinseră pământul și o turmă de șase sute de
bateci se ivi, urlând și alergând cu o repeziciune nebună.

— Suntem pierduți ! zise, scurt, Jan Bart !

— Nu înainte de a fi doborît o duzină, mii de pipe ! i-
igă Marius, furios.

— Sunt fără arme ! observă Raimond.

— Fiindcă vor să ne facă prizonieri, fără să riște să ne
oare în timpul luptei, explică Robecchi.

— Ne putem aștepta la ceva foarte plăcut, zise Marius...

— Poate...

Și cei trei cercetași și căpitanul trăgeau mereu, dobo-
nd de fiecare dată câte un sălbatec.

Dar, chiar dac'ar fi avut la ei o mitralieră, n'ar fi putut
ri acea hoardă fanatică, avidă de sânge și de carne albă.

Indigenii săreau peste cei căzuți și înaintau mereu.

Se produse atunci, ceeace trebuia să se întâmple în mod
al în urma acelui atac în massă.

Când primele rânduri ale asaltătorilor fură la douăzeci
pași, cercetașii, lăsară carabinele și se înarmară cu secu-
e și revolverele. Traseră, loviră și se apărară cu desnădejde.
r, ce puteau face împotriva a cinci sute?

Fură înconjurați, înhățați de zeci de mâini, imobilizați,
zarmați și legați !

Și cu strigăte sălbatice învingătorii luară pe prizonieri în
inare, alergând spre pădure și lăsând vre-o treizeci de morți
de răniți pe teren.

Căpitanul și cercetașii evitaseră atacul mișelesc din sat;
ipaseră de incendiu, dar a treia cursă izbutise să învingă
rajul lor.

Erau acum prizonierii celor mai feroci sălbateci, cari
iesc în nepătrunsele păduri africane.

CAPITOLUL IX

Genorozitatea lui Ba-Houleh

Hoarda sălbatecilor nu intră în pădure, în marginea că-
a incendiul se stingea. Urmă acea frontieră naturală spre
, timp de aproape o oră. Apoi, eși din regiunea devastată
incendiu. Și prizonieri, văzură la o cotitură a drumului,
spărând îndărătul lor toată zona cuprinsă de flăcări.

Puțin după aceea, sălbatecii apucară la stânga, spre
rd și porniră pe un drum pietros, care pătrundea, lărgin-
-se, în pădure. Și, timp de o oră iarăși, după calculele lui
n Bart, care observa soarele, continuară să meargă trecând
pe drumul pietros pe o potecă îngustă și capricioasă, care
rpuia printre arbori.

Cei cari duceau în spinare pe prizonieri se schimbau r
reu așa încât înaintau destul de repede.

Și, deodată se auziră strigăte ascuțite.

Prizonierii văzură că soseau într'un vast luminiș, ur
se ridicau numeroase colibe indigene.

O mulțime de femei, copii și bărbați, — aceștia din urm
înarmați erau adunați în mijlocul noului sat. Toți came
aceia urlau, săreau, dansau pe loc, fără a înainta, și fă
a se da înapoi.

Nouii sosiți se amestecară printre ei și cei patru pri
nieri fură puși în picioare unul lângă altul, în mijlocul
celei mulțimi turbulente. Li se scoaseră lianele cu care li
legaseră mâinile și picioarele. Și văzură înaintând și așeză
du-se în fața lor pe un trunchiu răsturnat pe șeful trădăt
pe care căpitanul îl numea Ba-Houleh.

Indărătul lui se aliniau opt sălbateci cu puşca în mâ
gata să tragă la cel mai mic semn de revoltă din partea p
zonierilor.

Și Ba-Houleh abia se așeză și izbucni într'un hohot
râs. Rădea cu poftă, cu o licărire de bucurie în ochii neg
și răi, zguduindu-se tot, din cap până în picioare.

Nu mai era pe jumătate desbrăcat ca atunci când p
mise pe căpitan. In afară de salvarii albi își pusese acu
deadreptul pe piele o mică jachetă de zuav și pe cap un
corn de amiral englez. In schimb, era cu picioarele goale.

Gătit astfel și înarmat cu o sabie lungă a cărei tea
era atârnată la brâu cu o jaretieră de femee (de unde nai
o fi găsit jaretiera aceea? se întreba Marius) continuă
rădă un minut, și mai bine pe când, împrejurul lui, bărba
femei și copii râdeau zgomotos. Dar acel acces de râs în l
să fie vesel era sălbatec și sinistru.

Deodată, Ba-Houleh se opri. Ridică mâna stângă și v
selia se curmă brusc. Și tăcerea absolută ce urmă fu și m
lugubră decât hohotele dinainte.

Drepți, mândri, dispreţuitori și calmi, cu mâinile în b
zunar, sau cu brațele încrucișate pe piept, căpitanul și c
trei cercetași priveau pe Ba-Houleh. Și în mijlocul tăce
șeful începu să vorbească în italieneasca lui barbară și bu
lescă amestecată cu cuvinte din dialectul negru și din li
ba engleză.

— Căpitane, trebue să știi acum că tribul din care fa
parte e cu totul deosebit de celelalte din Sennar: nu admi
nici un stăpân alb și nu renunță la obiceiurile strămoșilor să

Tribul nostru s'a luptat întotdeauna și a mâncat pe pr
zonieri fiindcă sângele și carnea inamicilor învinși e o hran
întăritoare și cine mănâncă pe om curagios își însușește în
drăzneala și curagiul acestuia.

Şi, departe de a fi dispus să renunţe la acest obicei, tri-
l nostru e hotărît să captureze şi să mănânce câţi mai
ulţi albi, fiindcă oamenii albi sunt mai puternici, mai în-
ăzneţi şi mai inteligenţi decât noi.

Când am distrus postul vostru de frontieră, toţi soldaţii
ri'l păzeau erau negri din Eritrea. Iată de ce i-am lăsat pe
mp să-i mănânce vulturii. Şeful lor însă, un subofiţer era
b. L'am ucis. L'am fript. Jumătate din războinicii mei au
âncat din carnea aceea albă. Ei sunt aceia, cari erau azi în
imele rânduri. Câţiva dintre ei au murit.

Dar cu voi patru, toţi războinicii mei vor putea lua parte
ospăţ. Şi vom avea în noi forţa oamenilor albi care ne va
ce să putem învinge pe semenii voştri...

Tăcu. Nu mai râdea. Toată ferocitatea sălbatică i se citea
ochii infectaţi de sânge şi pe chipul cu trăsături aspre.

In timpul acestui discurs, care în alte împrejurări, ar
fost comic, dar care cuprindea ameninţări teribile, căpi-
nul şi cei trei cercetaşi ascultaseră fără să clipească şi pri-
au cu sânge rece şi dispreţ pe teribilul şef.

Când acesta sfârşi, ei nu răspunseră. Atunci Ba-Houleh
întoarse spre căpitan şi îl întrebă:

— Nu spui nimic ?

Ofiţerul ridică din umeri.

— De ce aşi răspunde ? îşi spunea el în sine. Toate dis-
rsurile din lume n'ar schimba instinctele feroce şi învier-
narea sălbatecă a acestui şef bestial.

Dar, indignarea fu mai tare de cât voinţa de a tăcea.

— Vrei să vorbesc, Ba-Houleh ?

— Da !

— Ei bine, înainte de a vă gândi să învingeţi pe albi prin
rţă, curaj şi inteligenţă (şi desigur că nu mâncându-i veţi
unge la asta) aţi face mai bine să le urmaţi exemplele de
alitate, de blândeţe şi de bunătate.

Aşi fi putut veni în satul tău, trecând prin pădure cu
ldaţii mei şi să vă măcelăresc pe toţi spre a vă pedepsi pen-
u distrugerea postului nostru.

Am preferat să procedez cu blândeţe, să viu singur îm-
eună cu aceşti trei băeţi, ca să-ţi spun :

— Arată-mi pe principalii vinovaţi, Ba-Houleh ! Aceia
r fi pedepsiţi după cum cere legea. Dar, numai aceia. Şi
t tribul va putea trăi în pace.

In loc de a răspunde la încrederea mea cu lealitate, ai
spuns prin trădare, violenţă, devastare şi atac...

Eşti nebun, Ba-Houleh ! dacă 'ţi închipui că ucigându-ne
mâncându-ne veţi putea învinge ţara noastră civilizată.

Acest nou atentat va fi urmat de represalii grozave, Ita-
nii vor fi nevoiţi să distrugă tribul tău, dacă oamenii tăi

vor continua să fie hoți, piraţi şi asasinii altor rasse negre, n
niştite şi pacinice şi să împiedice pe albi de a aduce tuturo
libertatea. Iată ce ți se va întâmpla ție şi oamenilor tăi Ba
Houleh !

Veți fi urmăriți, fugăriți, distruşi !

Veți trăi, dimpotrivă, liniştiți, liberi şi fericiți dacă vet
şti să deveniți un popor drept, cinstit şi pacinic cum au de
venit acele triburi cu care suntem în relații de prietenie.

Am zis !

Şi căpitanul tăcu.

Dar Ba-Houleh răspunse batjocoritor:

— Da ! Da ! Mi-ai mai spus toate astea când ai veni
să instalezi la graniță un post de soldați. Dar glorioşii şi mân
dri senarezi din tribul meu sunt războinici iar nu sclavi.

— Nu ! strigă căpitanul. Nu sunt războinici, sunt bri
ganzi, hoți şi asasini, distrugători chiar ai fratilor lor negri
cari sunt o pradă uşoară. Şi tu Ba-Houleh, ştii bine că mul
țumită influenței tale păstrează aceste obiceiuri sălbatice în
loc de a imita generozitatea albilor şi de a lăsa pe celelalte
triburi să trăiască în pace.

— Destul ! strigă Ba-Houleh ! cu un gest furios.

Şi cu un rânjet, care-i trăda sufletul de bandit fioros
care vrea să rămâie sălbatic :

— Vorbeşti de generozitatea albilor, tu ?... Ei bine, îți voi
da eu o probă de generozitatea lui Ba-Houleh !

— Aha ! exclamă Marius, care suferea că tăcuse atât
timp.

Şi cum, Ba-Houleh, mirat că băeţaşul acela îndrăsnea să
vorbească, îl privea sever, Marius izbucni în râs, exclamând

— Ia uitați-vă la mutra asta pocită ! Crezi poate c'o să
ne sperii, maimuță bătrână ? Am văzut noi lucruri mai grozave ! Şi, mii de pipe ! îți pregătesc o surpriză, în caz când
mă vei pune în frigare sau pe grătar, care te va face să ți se
pară carnea mea mai tare decât talpa ghetelor mele.

— Eşti teribil, Marius ! zise zâmbind căpitanul. Eu cred
că tu ai glumi chiar dacă te-ar pune şi în frigare.

— Desigur ! Aşi râde prin toți porii cărnii mele bine
friptă !

Raimond şi Jan Bart începură să râdă.

Să râdă în asemenea împrejurări !

Trebuia să fie Marius ca să provoace aşa ceva. Şi cei trei
cercetaşi se simțiră îmbărbătați. Iar căpitanul găsi o distrac
ție salutară care-l împiedica de a se lăsa târât de gândur
prea grave.

In modul acesta, Marius îi amintea că cel mai bun mij
loc de a sfida pericolul e totdeauna veselia. Moartea nu glu
meşte niciodată; s'ar părea că gluma o sperie, o respinge,

îndepărtează. Adeseori un cuvânt de spirit spus la timp a salvat oameni amenințați, — în timpul revoluției, de ghilotină, iar în timpul războiului de gloanțele unui pluton...

Cât pentru Ba-Houleh părea îndobitocit. Și findcă sta cu gura căscată, privind mereu pe Marius, cercetașul ridică din umeri râzând:

— Ei bine caraghiosule căpcăun, mult o să mă mai mănânci cu ochii ? Hai, vorbește ! Dă-i drumul, s'auzim ce vrei să spui când ne vorbești de generozitatea lui Ba-Houleh.

Auzindu-și propriile lui cuvinte, șeful încruntă sprâncenele și rosti cu voce tăioasă:

— Generozitatea lui Ba-Houleh, iat-o...

Și după o scurtă pauză, adaogă.

— Veți trăi încă cincisprezece zile și veți fi bine hrăniți, bine îngrijiți și...

— Asta numești tu generozitate ? întrerupse Raimond cu un accent batjocoritor. Mulțumesc ! Vrei să ne îngrași ? Ei bine, dragă domnule canibal, cincisprezece zile nu ajung, căci, — după cum vezi, — suntem prea slabi. Indoește doza. După o lună de supralimentație, de odihnă și de somn vom fi cu adevărat la punct...

— Foarte just ! zise Marius.

— Chiar așa ! adăogă Jan Bart.

Căpitanul lăsa pe cei trei cercetași să vorbească. Ghicise intenția lor, pe care o avuseseră toți trei deodată, fără a se consulta, după cum li se întâmpla adesea.

Intenția era evident, de a zăpăci pe Ba-Houleh, de a-l distra, de a-l convinge, de a obține dela dânsul, fără ca să-și dea seama, amânări și concesii, de a da, însfârșit, situației o aparență de siguranță pe care era, în fond, departe de a o avea. Dar, trebuia să se gândească la cele ce se puteau întâmpla, chiar dacă soldații împreună cu locotenentul și cu John Rock ar fi venit în ajutorul lor.

Și spre a-și pune în aplicare ideea care le venise și spre a pregăti viitorul cei trei cercetași se jucau cu pericolul, glumeau și asta uimea și intriga, după cât se vedea, pe Ba-Houleh, care, ca un sălbatec ce era, ar fi avut mai multă forță și neergie în fața fricei prizonierilor, decât în fața curagioasei lor veselii. Căci naturile primitive nu cunosc bucuria batjocoritoare în fața morții amenințătoare.

Nimic nu-i putea impresiona mai mult decât ciudata veselie a acestor albi predestinați să-i fie victime.

Afirmațiile lui Raimond, Marius și Jan Bart asupra perioadei de timp necesară ca să fie „la punct" păru că impresionează pe Ba-Houleh, Privi pe cei patru prizonieri cu ochii lacomi și zise cu naivitate.

— Ce e drept, sunteți foarte slabi !

— Ce-ți spuneam eu ! zise Marius.

— Ei bine, voi fi și mai generos, continuă Ba-Houleh, pe când figura sa redevenea aspră și feroce. Dar generozitatea mea va fi în sens contrariu. Voi să vă scutesc de chinurile așteptării și de neplăcerile unei hrane cu deasila: sunteți slabi, dar tocmai din pricina asta trebuie s'aveți în voi și mai mult curaj, îndrăsneală și forță... Veți fi uciși chiar astăseară.

Și rostind aceste ultime și teribile cuvinte, se ridică, privi pe căpitan cu furie conținută și odăogă, amenințător:

— Și sper că vom avea mai mult de patru oameni albi la viitorul nostru ospăț.

— Ce vrei să spui? întrebă căpitanul, pălind de îngrijorare.

— Mai sunt încă opt sau nouă albi în trupa care e colo, înconjurată de foc ! Opt sute de războinici mă vor urma... Și ne vom duce, la adăpostul flacărilor, să împușcăm pe acei oameni. Știm unde sunt. Nu vom avea decât să tragem la întâmplare, la înălțimea unui om spre a-i lovi. Opt sute de gloanțe care vor cădea deodată din toate părțile ! Și vom continua să tragem până ce focul, care bântuie între noi și tabăra voastră se va stinge singur. Vom năvăli asupra lor, vom măcelări pe cei rămași și vom lua prizonieri pe albi.

Aci, căpitane, femeile vor fi de ajuns ca să vă păzească pe tine și pe băeții ăștia cari'și închipuesc că pot trata pe Ba-Houleh ca pe cineva cu care se poate glumi.

I-am lăsat să vorbească fiindcă vroiam să văd unde vor s'ajungă. Acum când văd că sunt tot atât de inteligenți și de curagioși ca și tine, nu-i mai disprețuesc. Hrănindu-se cu carnea lor, războinicii mei vor deveni eroi ! La revedere căpitane !

Și ipocritul șef plecă, făcându-le un gest de adio.

Treizeci de indigeni apucară pe prizonieri de brațe, îl legară și îi transportară în diferite colibe. Și, imediat, colibele se umplură de femei.

Cât pentru bărbați, ei se depărtară încet de sat, având în frunte pe Ba-Houleh. Voiau să-și completeze victoria masacrând în modul cel mai mișelesc toată expeditia trimisă spre a-i pacifica.

CAPITOLUL X

Urechea lui John Rock

La ora aceea, locotenenții Bini și Molinari, John Rock și toți soldații, cari se luaseră după urmele celor dispăruți, erau convinși că cercetașii și căpitanul erau prizonieri.

Le fu ușor să regăsească urmele până în marginea pădurii în direcția spre est. Și ajunseră fără incidente, la intra-

ea drumului pietros ce-și croia calea prin vegetația tropicală.

Incendiul nu ajunsese până acolo și pe terenul bătut și acoperit de pietre nu se vedea nici o urmă.

Coloana se opri.

— Nu mai încape îndoială, zise John Rock, sălbatecii au pătruns în pădure pe drumul ăsta. Căci dac'ar fi continuat calea prin pădure, mergând dealungul marginii pădurii, iarba călcată de atâtea picioare ne-ar arăta direcția în care au apucat-o.

— Atunci să mergem pe drumul ăsta! ordonă Bini.

Avangarda și patrulele micei coloane o luaseră înainte. Grosul trupei îi urmă. Și în curând, numai ariergarda de doisprezece oameni, mai era în pădure. Dar, în clipa în care avangarda era să înainteze pe drumul pietros, o salvă de focuri de pușcă răsună în marginea pădurii și patru soldați căzură morți sau răniți.

— Stai! ocolire la stânga! urlă locotenentul Bini. Spre pădure, în pas alergător!

La această comandă, toți soldații se opriseră, se întoarseră pe loc și porniră în fugă ca să ajungă ariergarda, care nevăzând nici un inamic, căruia să-i poată răspunde, bătea și ea în retragere spre pădure.

Dar, deodată strigăte fioroase se ridicară de cele două laturi ale drumului pietros. Și sute de diavoli negri năvăliră căutând să încercuiască pe soldați și să-i imobilizeze în mijlocul drumului spre a-i masacra.

Ariergarda și avangarda fură imediat separate de grosul trupei, care văzu învârtindu-se în juru-i o mulțime ce scotea strigăte ascuțite, trăgând mereu focuri de pușcă.

— In careu! comandă Bini cu glas tunător.

Nici unul din soldați nu-și pierduse sângele rece. Careul se formă imediat pe patru rânduri.

Primul rând era culcat, al doilea în genunchi, al treilea în picioare și al patrulea tot așa, dar fiecare om din rândul acesta se așezase între doi din rândul dinainte. Subofițerii erau la colțuri. Cei doi ofițeri și John Rock erau în careu, mergând în toate părțile spre a da ordinele necesare și trăgând și ei. Fu o adevărată bătălie.

La comanda „foc de voie", gloanțele și focul porniră din cele patru laturi ale careului. Soldații erau în inferioritate ca număr, căci erau unul contra patru; dar aveau superioritatea disciplinei, a sângelui rece, a unei comande unice, a armelor, a preciziunii și a rapidității tirului. Lupta nu dură mai mult de zece minute. Decimați de un foc teribil, care făcea goluri enorme în massele lor compacte, și beți de furie și de dorința de a captura pe albi, sălbatecii încercară să se

asvârle cu toții deodată asupra careului. Și fură nevoiți s se dea înapoi. Dar soldații trăgeau mereu.

Atunci, cuprinși de panică, indigenii se strânseră cu toț la un loc și o luară la fugă spre pădure.

Cei doi locotenenți și John Bock crezură că fugarii s duceau în direcția locului unde se găseau femeile, copiii s prizonierii lor. Nu'și închipuiau că acel loc putea fi în mi locul pădurii. Credeau mai curând, cum era și firesc, că in digenii se retrăseseră, după incendiu, în alt sat și că prizo nierii erau acolo sub paza altor războinici.

— Să fugim după ei! zise John Rock. Dacă vreunul di fugari ajunge înaintea noastră acolo unde sunt prizonieri căpitanul și cercetașii vor fi măcelăriți.

— Da ! Da ! aprobă Molinari.

— Soldați! strigă Bini, să urmărim grosul fugarilor Arma la spinare, jos ranițele și înainte !

Molinari desemnă în pripă pe un sergent care trebuia s rămâie acolo cu plutonul său ca să adune, să așeze la um bră și să panseze răniții și să se apere în caz când vreuni dintre sălbatici ar fi revenit la asalt. Plutonul avea să pă zească și ranițele lăsate jos. Și restul coloanei, în total vre- sută șaizeci de oameni, în afară de ofițeri și de John Roc se repezi pe urmele fugarilor.

— N'am văzut pe Ba-Houleh printre ei, zise locotenen tul Bini.

— Nici eu! răspunse Molinari.

— Poate că a rămas cu prizonierii observă John Bock.

Dar, nu mai vorbiră. Fugeau. Obișnuiți cu toate exerc ițiile corporale și cu marșurile lungi,, ușurați de greutatea ra nițelor, soldații fugeau tot așa de repede ca și sălbatecii. Ș prin pădure alergară și mai repede, căci fiind încălțați nu-ș răneau picioarele cu spinii, rădăcinile și pietrele ascuțite care erau presărate pe teren. Ajunseră repede pe fugari, car în clipa aceea pătrundeau într'un fel de trecătoare, formată de o depresiune a pământului.

Locotenentul Bini, care era în cap, avu ideea să dirijeze pe soldați nu spre depresiunea prin care fugeau sălbatecii ci spre una din coastele care mărgineau pădurea de o parte și de alta.

Astfel, la ieșirea din trecătoare, unde ar fi ajuns în mod fatal primii, le-ar fi ieșit în față. Numai că trebuia să se creadă mereu urmăriți ca să nu le dea în gând să se întoarcă înapoi. Și deaceea locotenentul Bini zise lui John Rock.

— D-ta oprește-te; lasă pe Molinari să ajungă în drep tul d-tale și spune-i să continue cu oamenii săi să urmărea scă pe fugari prin trecătoare, pe când eu, cu ai mei, îi vom

eceda, trecând prin câmpie. Și la eșirea din trecătoare vor prinși între cele două plutoane.

— Bine! Și John Rock se opri.

Jumătate din trupa care fugea cu repeziciune îi trecu dinaninte. Dar el prinse din trecere pe Molinari și îi strigă:

— Stai! repezindu-se în fața celui de al doilea pluton, barat de primul printr'un spațiu gol în care fugeau subțerii.

— Ce e? întrebă Molinari, sufland greu.

John Rock îi transmise ordinul.

— Bine!

Erau la intrarea trecătoarei.

Molinari le arăta direcția în care fugea nebunește ceata sălbateci și strigă:

— Inainte! Și se avântă, urmat de pluton.

Dar John Rock nu imită mișcarea. Se gândi:

Prefer să rămân cu trupa mai înaintată. Vreau s'ajung locotenentul Bini. Și voia tocmai s'o ia la fugă, când îi ase privirea ceva alb și albastru, care se zărea printre mzișul unui tufiș, la intrarea trecătoarei.

— Oho! ce-o fi acolo?

Tufișul era la vre-o trezeci de pași.

Alergă într'acolo. Dar abia pornise și văzu un sălbatec ndu-se dindărătul tufișului și fugind în sens contrariu cu lalți, adică fugind spre drumul pe care trecuseră cu puțin ai înainte trăgătorii în direcția pădurii.

Uimirea îl făcut pe John Rock să se oprească.

Acel sălbatec, care fugea așa, părăsindu-și semenii, nu gol ca ceilalți. El purta niște șalvari arabi, un brâu lat, u și o tunică de zuav. In mâna dreaptă ținea o sabie scoa- din teacă.

— Desigur e șeful, își zise John Rock, căci e obiceiul șe- or negri să se îmbrace cu haine europenești, pe când su- șii lor rămân aproape goi. Dac'o fi Ba-Houleh? Dar, a- unci, de ce fuge în spre pădure?

Se zice că acest Ba-Houleh e foarte perfid, ingenios, în- mânatic și destul de valoros, când e mânat de furie... A- astă stratagemă cu fuga asta, care ne depărtează de pri- nieri, ar fi demnă de el.

Să-l urmăm! Dacă nu mă înșel absența mea d trupa lui Bini și a lui Molinari nu va fi desigur cauza un înfrângeri. Și, poate că voiu putea scăpa pe prizon eri. Și John începu s'alerge în urma indigenului îmbrăca Dar, în timpul în care reflexiile precedente îi ținuseră n mișcat, omul negru, alb și albastru, dispăru printre arbor unui crâng. După ce trecu crângul, din fericire, americanul revăzu alergând mereu, dar nu spre drumul care e cam spre dreapta, ci spre pădurea virgină și continu să-l urmărească. Fugarul nu se întoarse niciodată în dărăt. Și deodată, dispăru printre arbori. John Rock ajun după două minute și văzu un fel de potecă ce trecea pe su o boltă de liane.

Americanul își puse carabina în bandulieră și luând r volverul, pătrunse în pădure, mergând cât mai repede căutând să nu facă zgomot, căci poteca se lărgea deodată a încât, alergând pe pământul umed, nu mai atingea nici fru ze nici ramuri. Poteca descria numeroase cotituri. Ingrija John Rock, nu mai vedea pe negru. Dar, brusc, îl descope într'un punct unde poteca mergea drept pe o distanță d vre-o sută de metri. Sălbatecul nu mai fugea, părea obosi Totuși, mergea destul de repede.

Lui John Rock îi veni în gând să-i trimită un glonț î spate.

— Dar nu! Dacă l'așI ucide, n'așI ști unde să mă ma duc, la caz când poteca s'ar sfârși, sau s'ar bifurca... Imi ser veste de călăuză. Să-l lăsăm să meargă și să'l urmăm.

Și, timp de o oră, John Rock nu-l pierdu din vedere. De odată însă, sări într'o parte, ascunzându-se îndărătul unu arbore; sălbatecul se oprise, întorcându-se spre a se uit înapoi.

John Rock, aștepta strângând revolverul, cu degetul p trăgaci, cu ochiul și urechea ațintite.

Nici un zgomot...

Sălbatecul nu se înapoia.

Fără îndoială, a pornit iar înainte.

Scoase capul și nu mai văzu pe sălbatec.

— Haidem!

Eși din ascunzătoare și porni în sat pe potecă, dar nemai văzând pe indigen, își zise:

— Mi-a luat-o înainte. Trebue să-l ajung. Și începu din nou să fugă.

Dar deodată simți în partea dreaptă a capului, o durere sfâșietoare și pe gât, curgându-i ceva cald...

Se întoarse... Și se găsi în fața sălbatecului, care înainta cu sabia ridicată. John Rock ridică brațul înarmat și trase... Și adversarul căzu greoi, cu o gaură însângerată între ochi. John Rock se plecă asupra lui și murmură:

— E mort. Dar eu, ce am?

Luă browningul cu stânga, duse mâna dreaptă în partea obrazului, în care simțea o durere vie și scoase un strigăt: nu mai avea urechea dreaptă! In locul urechii, retezate, curgea sângele care-i umplu mâna. Și pe pământ, lângă el, văzu o bucățică inertă, urechea retezată...

CAPITOLUL XI

Cântecul lui Jan Bari

John Rock nu se opri să-și plângă urechea. Se legă repede cu batista muiată în coniacul din sticluță și ne mai simțind durerea fizică, din pricina preocupării prea grave, se decise să meargă înainte pe potecă, zicându-și:

— Sălbatecul ăsta era desigur un șef. Am presimțirea că am ucis pe Ba-Houleh, care se ducea desigur spre locul unde e căpitanul și cercetașii. Trebuie să-i găsesc. Dar înainte de a porni din nou, se plecă, luă de jos urechea și învelind-o într'o frunză, o vârî în buzunar, zicând flegmatic:

— Cel puțin să mi-o iau! O voiu păstra și o voiu oferi muzeului poliției din New-York.

Porni deci iarăși ca și când nimic nu s'ar fi întâmplat, ținând sabia lui Ba-Houleh în dreapta, revolverul în stânga și carabina în bandulieră.

Dar, pentru cine n'o cunoaște, pădurea virgină e un labirint. Potecile formate de oameni sau de animale, se încrucișează, se întretaie, merg una lângă alta, se întortochiază așa încât te fac să te întorci de zeci de ori în acelaș loc. Așa i se întâmplă și lui John Rock. Nu se putea conduce după

ochi, căci frunzișul îl împiedica să vadă dincolo de potecă, nu-i rămânea decât auzul. Un sat de indigeni se recunoaște de departe, după zgomotele bine cunoscute de exploratori și de soldații africani : voci de femei, strigăte și râsete de copii, lătrături de câini și lovituri surde în piuliițe în care se pisează. Deși n'avea o ureche, cu cealaltă John Rock auzea perfect, dar nici un zgomot nu-i trăda apropierea vre-unui sat, în afară de zgomotele obișnuite ale pădurii, unde mișună mii de animale și de insecte. Și totuși, fără să bănuiască el se învârtea în jurul satului, prea departe de el ca să-i audă zgomotele, dar destul de aproape ca o întâmplare fericită să-l puie pe calea cea bună și să-l conducă în mai puțin de un sfert de oră, drept la locuințele indigene.

. . . . . .

După cum am mai spus, nici un senarez în stare de a purta arma, nu rămăsese în satul din mijlocul pădurii.

Nu rămăseseră acolo decât câțiva bătrâni, o mulțime de copii și toate femeile, în număr de vre-o patru sute. Cei patru prizonieri fuseseră închiși, solid legați, în patru colibe diferite. Și în fiecare colibă erau înconjurați de femei, care îi priveau cu lăcomie. După un sfert de oră de contemplare, cele care intraseră într'o colibă se sculau, plecau și intrau într'alta ca să privească pe alt prizonier. Și astfel, grupurile de zece sau cincisprezece femei se succedau mereu, toate venind să vadă pe prizonieri. Și rezultatul final fu unul la care prizonierii nu s'ar fi așteptat niciodată și care-i umplu de bucurie.

Deodată fiecare din cei patru prizonieri fu apucat de zeci de mâini negre, scos afară din colibă și târât în mijlocul pieții, unde îi așezară unul lângă altul pe o piatră care se găsea acolo.

Și toți, bătrâni, copii și femei, se adunară în fața lor, strigând, râzând, și amenințându-i cu vorba și cu gestul.

Apoi, încetul cu încetul, zgomotul se potoli. Probabil ceata de sălbateci obosise de atâtea urlete. Era se vede obosită și de a se tot mișca, de vreme ce, aproape toți odată se lăsară să cadă la pământ. Și, șezând jos, în diferite poziții, stau toți cu ochii țintiți asupra acelor patru albi pe care știau că-i vor mânca a doua zi... Ce e drept, patru

corpuri omenești foarte slabe, împărțite la o mie de canibali nu prea era mare lucru...

Mai ales, că după toate probabilitățile nici femeile, nici copii, nici bătrânii n'aveau să ia parte la ospăț, carnea albilor fiind rezervată numai războinicilor. Dar, poate tocmai din pricina asta, voiau cel puțin să-și „umple ochii cu acea mâncare din care n'aveau dreptul să guste".

Cât pentru prizonieri, își poate ori cine închipui bucuria lor văzându-se împreună. Simțiră o bucurie atât de mare, încât cu toată primejdia iminentă își zâmbiră, privindu-se

— Mii de pipe ! ce plăcere îmi face că te văd Raimond ! și pe tine, Jan Bart, și pe d-ta, d-le căpitan !

— Dar mie ! zise Raimond.

— Dar mie ! Dar mie ! exclamă Jan Bart și căpitanul.

— Ce păcat că suntem legați ! adăogă Marius.

— Dac'așĭ putea să-mi liberez cel puțin o mână, zise Raimond.

— Și s'apuc una din acele sulițe, care stau, colo, înfipte în pământ, continuă Jan Bart.

— Vai ! întrerupse căpitanul. Ar trebui forța unui hercul ca să rupă lianele atât de solide !

Și câte și trei priviră lianele, care-i legau de la umeri până la glesne.

Încordându-și mușchii și contorsionându-și membrele încercară soliditatea lianelor, dar nici un nod nu se slăbi și sforțările prizonierilor fură primite cu râsete batjocoritoare din partea sălbatecilor.

— Maimuțe afurisite ! strigă Marius, furios. N'ați râde așa, dacă n'am fi legați, chiar dacă n'am avea arme, mii de pipe !

Bietul Marius se înăbușea de furie ; neputând vorbi, atât era de furios, avu o idee de strengar și din toată puterea scoase limba la ceata de bătrâni, de femei și de copii, care, imediat făcură și ei la fel.

Și spectacolul era atât de curios și de amuzant, încât prizonierii uitară pentru o clipă teribila situație și câte și patru izbucniră în râs. Când veselia lor, poate puțin cam nervoasă, se potoli, căpitanul zise, grav :

— Soarta locotenenților, a subofițerilor și a soldaților mei mă îngrijește mai mult de cât a noastră...

— Și John Rock! exclamă Raimond.

— Adevărat! mii de pipe!

— Pe Sfânta Fecioară! sper că vor profita de numărul lor și nu ne vor lăsa...

— Tăcere! ascultați! strigă Robecchi aplecând capul și ascultând cu cea mai mare atenție.

Toți plecaseră urechile și distinseseră clar, de departe, un zgomot surd de împușcături.

— Mii de pipe! se bat!

— S'au întâlnit cu soldații mei! exclamă căpitanul.

— Dacă auzim atât de clar împușcăturile, zise Raimond, desigur că lupta nu e prea departe. Deci, sălbateci n'au surprins pe ai noștri în tabără.

— Poate că îndată ce au văzut incendiul, soldații au pornit în direcția noastră.

Tăcură. Și câteva minute ascultară. Bătrânii și femeile ascultau și ei. Și, la intervale se auzea zgomotul detunăturilor și strigăte înăbușite de distanță.

Deodată, cu o bucurie intensă, care-i strălucia în ochi, căpitanul exclamă:

— Nu! nu! oamenii mei n'au fost surprinși! Desigur că lupta s'a dat în marginea pădurii!

— Atunci, zise Marius, soldații au ajuns la satul incendiat și s'au luat desigur după urmele indigenilor cari ne-au făcut prizonieri.

— Da! Da!

— In cazul acesta ai noștri vor învinge! exclamă Raimond.

— Desigur.

— Și vor fi aci, cel mult peste o oră! adăogă Jan Bart.

— Să sperăm!

— Și să nădăjduim că Ba-Houleh nu va sosi aci cu oamenii săi înaintea lor, căci atunci am fi cu adevărat pierduți!

Intr'adevăr, victoria probabilă, aproape sigură a italienilor, făcea și mai iminent pericolul de moarte pentru prizonieri, chiar dacă Ba-Houleh s'ar fi înapoiat singur, sălbaticul indigen ar fi fost în stare să asasineze în două minute pe cei patru prizonieri.

— O! dac'aș putea să mă desleg! strigă Marius ră-

sucindu-și brațele în zadar. Și tovarășii săi, furioși că nu puteau lua parte la luptă și la gândul că ar fi putut fi surprinși și masacrați de fugari, făceau sforțări supraomenești ca să se deslege.

Dar, femeile care-i păzeau începeau să se teamă că sforțările lor vor reuși.

Numărul lor de sute de ori superior, nu era o garanție de siguranță; căci își făceau o idee atât de grozavă de forța și de puterea unui alb, liber pe mișcările sale, încât, dacă aceștia ar fi reușit să se deslege nici n'ar fi încercat măcar să se împotrivească și să lupte; ar fi fugit în pădure; urlând.

Indigenele care ședeau în primul rând, în fața prizonierlior, se consultară di nochi și printr'un rapid schimb de cuvinte. Vreo treizeci dintre ele se sculară și repezindu-se la prizonieri, îi transportară în colibele lor separate. Și, acolo, din nou izolați, se văzură legați și mai mult ca înainte, strânși dela umeri până la glesne. Și, fiecare se resemnă.

— Viața noastră, acum, e numai în mâinile providenței, murmură Jan Bart.

Și fiecare, strâns într'un cerc de femei agitate, se așteaptă să vadă ivindu-se unul sau doi indigeni.

Dar, orele trecură și nici un sălbatec nu se arătă. Și, pe când albii începuseră să spere, paznicile lor erau vădit îngrijorate.

Cu acea identitate de gândire pe care o aveau adesea între ei, cercetașii începură să presupună că soldații voiau poate, să completeze victoria, capturând sau ucigând pe toți sălbaticii, înainte de a pleca să-i caute.

Mai în curent cu tactica obișnuită în păduri, căpitanul se gândea :

— Bini și Molinari trebuie să fi avut vre-un indiciu asupra acestui sat în mijlocul pădurii; își vor închipui desigur că suntem închiși aci și vor manevra astfel încât să ție departe pe senarezi... In orice caz, ai noștri ar trebui să sosească mai repede aci...

In timpul acesta soarele apunea, și noaptea începea să învăluie satul, în care domnea atâta speranță și atâta îngrijorare...

John Rock, rătăcit pe potecile întortochiate, se dispera. Umbla de colo până colo fără nici un rezultat.

Și noaptea care era mai întunecoasă sub acei arbori îl întrerupea în mod fatal cercetările. Doborât de oboseală și de durere, slăbit de marea pierdere de sânge din rana de la ureche, se lasă să cadă pe un trunchi de arbore răsturnat, murmurând cu un geamăt :

— Nu-i voi salva ! nu-i voi salva !

Și rămase acolo, nemișcat, abătut, cu o zbârnâială în ureche, provocată mai mult de febră de cât de zgomotele ciudate ale pădurii.

Dar, deodată se sculă drept în picioare, ca galvanizat.

— Oh ! nu visez ! Sau aiurez ? Aud cu adevărat ?

Auzise o voce clară, tinerească și melancolică, cântând un vechi cântec italian.

— Dar e vocea lui Jan Bart ! cântă un cântec din țara lui !...

Și, nebun de bucurie, se avântă în noapte, alergând de pe o potecă pe alta, sgâriindu-se în spini, izbindu-se de arbori, urmând direcția acelei voci cunoscute, care cânta.

Cursa lui John Rock nu dură mai mult de cinci minute. Se pomeni deodată în fața unei colibe înaintea căreia se întindea un spațiu liber luminat de lună la zenit. Alte colibe mai departe erau luminate de flăcările unui foc în jurul căruia ședeau o mulțime de femei și de copii culcați. Cântecul venea dintr'una din colibele mai apropiate de foc.

Americanul, nemișcat, se gândi câteva clipe, apoi luă o hotărîre pe care o execută numai decât. Încărcă revolverul, cu mâna dreaptă securea și se repezi în mijlocul mulțimii în jurul focului. La apariția aceea neașteptată a unui alb înarmat, toate femeile se ridicară în picioare, urlând, înspăimântate.

Câțiva bătrâni mai curajioși apucară sulițele înfipte în ușa colibelor și i se puseră în cale. John Rock, nu ezită. Învinsă repulsiunea de-a lovi un bătrân, se gândi că n'avea de ales mijloc și trase. Un bătrân căzu. Fu deajuns pentruca toți să se risipească vociferând.

— Jan Bart ! strigă americanul din răsputeri.

— Trăiască Italia ! îi răspunse vocea ligurului.

John Rock intră și în câteva minute deslegă pe Jan Bart, pe ceilalți trei prizonieri pe care-i găsi în alte colibe. In cabana lui Ba-Houleh își găsiră armele atârnate ca trofee.

Reuniți, înarmați și sănătoși cei cinci albi erau deacum siguri de a nu fi învinși chiar dacă tot tribul s'ar fi înapoiat în massă. Cei patru prizonieri, după ce se încredințară că satul era absolut gol se grăbiră să mulțumească lui John Rock.

— Dar, ești rănit ! exclamă căpitanul.

— Mai nimic ! o ureche retezată.

Și când voiau tocmai să-l întrebe cum se întâmplase, auziră o fanfară.

— Soldații mei ! strigă căpitanul !

Și toți alergară în direcția fanfarei.

După două minute, luminați de torțe, soldații intrau în sat.

Fu un tumult de bucurie. Apoi veniră explicațiile de o parte și de alta și, însfârști, soldații începură să facă pregătirile pentru a poposi noaptea în mijlocul satului.

Căpitanul făcu apoi apelul : 17 soldați și un sergent uciși, alți doisprezece răniți, din fericire, nu grav. Locotenentul medic, atașat la coloană, îi pansă, pe când bucătarii pregăteau o masă substanțială cu proviziile găsite în locuințele indigenilor.

Și cine dormi bine în noaptea aceia ? Cei trei cercetători, căpitanul și John Rock. Și puteau dormi în pace căci scopul urmărit de expediție fusese atins.

Citiți urmarea în fascicola No. 10

VÂLTORILE CATARACTEI